

ТЕРЕН

Україна

число 3 (33), осінь 2012 - зима 2013

Газета української молоді

Теми номера:

Підведені під-
сумки програми
«Відвага імені
І. Гавдиди»

стор. 2

Забути
не можна

стор. 4

«Боротьба
за свободу»
Д. Жмайло

стор. 5

«Хорватські
патріоти:
Za dom
spremni!»
С. Пархоменко

стор. 7

«Марш «Волю
Павліченкам!».
Це було щось!...»
О. Білозерська

стор. 8

Олег Медуніця: «Сходінкою до моєї перемоги стала школа МНК»

МНК, попри те, що має лише 11 років, вже написав багато гідних сторінок своєї історії, виховав багато відомих, поважних, успішних особистостей. Але 2012 рік став дійсно визначним для організації. Адже вперше Народним депутатом України було обрано другого голову Молодіжного Націоналістичного Конгресу, почесного члена МНК Олега Медуніцю.

Медуніця в своїй діяльності вже мав солідні здобутки, зокрема, двічі був заступником голови Сумської обласної державної адміністрації. Але останній успіх є чи не найвизначнішим. Адже Олегові вдалося не просто стати депутатом, він став переможцем виборчих перегонів у 157 округі, який включає в себе майже всю територію міста Суми. Найближчого конкурента – ставленника влади, мільйонера Анатолія Єпіфанова, він випередив на 10%, чим зайвий раз довів, що політичний націоналіст, висуванець Об'єднаної опозиції може здобути підтримку не лише на Заході України.

Попри все, перемога не далася Медуніці «малою кров'ю». Про це говорять передвиборчі перипетії – Суми стали одним із лідерів по найбільш нечесним і підступним діям влади проти опозиційного кандидата.

Все почалося з того, що влітку за дорученням СОДА міліція намагалася зірвати молодіжний табір «Коловрат», який проводив МНК. Як відзначав сам Олег: «Влада боялася тих людей, яких вишколювали на таборі; знала, що на ньому виховуються сміливі і безкомпромісні до цього режиму люди, які б не стояли осторонь під час виборчої кампанії 2012 року... Я ніколи не робив з цього секрету, адже частина з цієї когорти фахово підготовлених молодих патріотів є для мене серйозною кадровою підтримкою».

«Тим більш ганебно видається поразка влади в Сумах після таких її дій. Вони знали, що нас не залякати, тим не менш вдавалися до провокацій. Вони показали свою слабкість не переді мною, а перш за все - перед цими декількома десятками молодих українських націоналістів», - розповідає Медуніця.

Втім, найбільше випробувань для команди опозиціонера випало на період виборів. Влада,

яка побачила, що офіційний кандидат від Партії регіонів не має жодних шансів перемогти в Сумах, зробила ставку на ректора Банківської академії, самовисунця Анатолія Єпіфанова, який є членом фракції ПР у Сумській обласній раді.

Для того, щоб відібрати голоси в опозиційного кандидата, владні сили ще й підтримали висунення технічних кандидатів, псевдо опозиціонерів – колишнього члена ВО «Батьківщина» Віру Мотречко та экс-члена «Фронту змін» Олександра Перчакова, які в своїй агітації використовували символіку опозиції і не гребували прикриватися ім'ям Юлії Тимошенко.

Та навіть цей крок не дав владі особливих дивідендів. Тоді проти Медуніці вирішили застосувати всі методи тиску та «чорного піару», які тільки можуть бути в цій ситуації. Спочатку опозиціонера намагалися зняти з перегонів шляхом відкриття проти нього кримінальної справи, яка легко розвалилася, оскільки була штучно інспірована. Коли це не спрацювало, тіньові штабісти «біло-блакитних» вдалися до іншого способу – запустили тотальну дезінформацію і відверту брехню, яка стосувалася його особистого життя та професійної діяльності. В середині жовтня стіни міських будинків «прикрасили» сотні написів російською мовою: «Медуніця, верни квартиру афганцю, ...ветерану, ...чернобыльцу», «Медуніця, верни тушонку дітям Севериновки» тощо. Причому «чорновиків» від влади поширювали ці плітки не публічно і потайки, адже ніхто не міг персоналізувати постраждалих. Мета цих дій була одна – безпідставно дискредитувати кандидата, закласти зневіру у його потенційних виборців та дестабілізувати роботу штабу кандидата. Але насправді, такі події мали зворотню реакцію: окрім справедливого обурення такими хамськими проявами нечесної конкуренції, сумські виборці ще більше мобілізувались і утвердилися у правильності свого вибору.

Одним із найбільш оригінальних зразків поліграфії «креативників» зі штабу опонента Медуніці стала листівка з «сімейного альбому», де Олег зображений у формі офіцера військ СС, хоча, якщо уважно придивитися до

фотографії, будь який фахівець зрозумів би, що це була форма, скоріше, офіцера іспанської армії часів Франціско Франко, ніж німецька. А за 2 тижні до голосування вийшли листівки, на яких Медуніці приписували різноманітні нісенітниці. Особливо «перемивали» МНКівське минуле кандидата, пишучи, що на таборах МНК катували людей, відрубували їм пальці тощо. Цікаво, що подібна листівка масово розходила в комплекті з газетою Партії регіонів «Сумський регіон».

Очевидно, Партія регіонів абсолютно безкарно діяла і мала мандат на всюдозволеність, адже в деяких моментах навіть не приховувала свого авторства деяких «творинь». Сам керівник міського штабу ПР Юрій Перепека після виборів, коментуючи перемогу Олега Медуніці, сказав, що «до влади прийшла людина з терористичними і фашистськими поглядами». Так регіонал фактично дезавував «креатив» штабу опонентів Медуніці.

Відчуваючи, що не можуть нічого вдіяти, опоненти Медуніці пішли на співпрацю із кримінальними елементами, які десятками відвідували зустрічі кандидата з виборцями, влаштовуючи провокації, залякування агітаторів і простих сумчан, які публічно декларували підтримку Медуніці. Зазначимо, що міліція або ж ігнорувала подібні випадки, або ж не втручалася.

продовження на стор.4

Молодь і націоналістичний рух

У кінці червня 1998 року в Києві проходив Установчий Збір Молодіжного Конгресу Українських Націоналістів (попередника МНК). Пройшло 14 років, багато чого змінилося, а багато чого – ні. Для роздумів і рефлексій пропонуємо читачам тезовий матеріал виступу Віктора Рога – майбутнього першого голови Молодіжного Націоналістичного Конгресу:

«...Хто сьогодні займається цілеспрямованим плеканням молодих наших кадрів? Хто ретельно готує нашу нову силу? Відбір і плекання молодих кадрів, створення міцної молодіжної організації – найголовніше завдання сьогодні!»

Мене сьогодні запитували про роль Молодіжного Конгресу. Хочу нагадати слова доктора Дмитра Донцова: «Яка є роль молоді в революційно-визвольній русі? Ця роль буде велика або мала, або жадна. Залежно, яка гаряча буде її віра в нашу правду. Іншими словами, чи будуть серед цієї молоді переважати люди характеру і однієї ідеї, чи ні... Боротися за свою ідею буде лише той, хто має до того відвагу. Цю відвагу матиме той, хто в цю ідею вірить».

Єдино віра рухає нас вперед!

Великий князь Святослав Хоробрий в час своєї героїчної загибелі мав всього 30 років, Коновалець - у свої 27 командував Корпусом Січових Стрільців, Степан Бандера очолював Крайову Екзекутиву ОУН у 24, а в 30 став Провідником ОУН, Ярослав Стецько у 29 очолював Українське Державне Правління...

А скільки років на момент Подвигу було юним Героям Крут, Біласу і Данилишину, Лемику, Коссаку і Колодзінському... Нам є з кого брати приклад, і дай нам, Боже, бути гідними їхнього Чину і їхньої Звитяги!

Ми повинні довести, і довести переконливо, що Україна сьогодні здатна не лише шанувувати пам'ять і подвиги Героїв і Провідників минулого, але і народжувати нових, котрі дадуть зразок для наслідування майбутнім поколінням! Поразок більше не буде! Слова Україна і Перемога будуть стояти поряд!»

Віктор Рог

Євангельський вимір гідності людини

Проповідь-лекція архієпископа Ігора (Ісиченка) на початок 2012-2013 навчального року в Києво-Могилянській академії
(друкується зі скороченнями)

Попри контрверсійні наслідки «Євро-2012» для української економіки й світового авторитету нашої держави, один позитивний аспект цієї події визнають, напевно, всі мешканці Києва, Харкова, Львова й Донецька. Мовчазна більшість наших городян, чиї етнокультурні стереотипи були сформовані «постсоветською» ментальністю та її реліктами на кшталт телеканалу «Інтер», раптом опинилася в ситуації реального діалогу культур.

Споконвічна драма вибору України «між Сходом і Заходом», перекладена політичною новомовою як «змагання геополітичних векторів», вже нібито розв'язалася з приходом до влади промосковських олігархічних кланів. Інформаційний простір нашої держави практично цілком інтегрувався до медійного фантому, створеного на замовлення «Газпрому» та Кремля. Нові господарі української економіки вже зважилися позбутися чужої їм державної мови. Масовий свідомості наполегливо нав'язується образ «прогнилого Заходу», опис якого поквапом церкві складається з мови контрпропагандистських агіток ЦК КПСС кодом православно-монархічної стилістики.

...Найпідступніший винахід прихильників «євразійського союзу», вже нині відверто проголошеного «руським міром», - ідея протиставлення ліберальної, «постхристиянської» Західної Європи «фундаментально православному» Сходу. Війна цивілізацій переноситься у вимір формальної релігійності й суспільної заангажованості ієрархічних інститутів. Вимірами поляризації культур Заходу і Сходу стають ставлення до політикоректності, одностатевих шлюбів, релігійної атрибутики в державних установах.

Зайве говорити, що для свідомого християнина є принаймні дивним хворобливий острах бюросельських чиновників перед згадками про біблійні засади європейської культури або розп'яттями в публічних місцях. З погляду церковної етики співчуття до психологічних проблем людей із проблемами сексуального самоотождентення жодною мірою не може виправдати нав'язливої реклами гей-культури.

Але неспростовно істиною є виростання самої засади толерантності до життєвих позицій обмеженої суспільної групи, етноконфесійної спільноти або окремої особистості з фундаментальних засад євангельського вчення, явленої в Ісусі Христі. ...Маленька й прозора за змістом книжка, в яку Христові учні бережно записали все, що зуміли запам'ятати з навчання й життєвого прикладу свого Равві, неспростовно виявляла головний сенс місії Ісуса з Назарету: відкрити людині її власну гідність, навчити її шанувати себе і ближнього.

... Одрокнення в двох елементарно простих заповідях: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою... Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:37, 39). ... Любити Бога і любити іншу людину – дві грані християнського подвигу, які гармонійно єднаються в одне ціле ... Він закликає з пошаною та доброзичливою увагою ставитися до кожної людської особистості, якою б немічною чи ж нікчемною вона не здавалася.

продовження на стор. 6

Діяльність МНК. Коротко

Всеукраїнські заходи

12.06.2012

У Києві відбулася конференція «Співпраця з молодіжними організаціями діаспори: здобутки та перспективи».

Голова МНК Сергій Кузан у своєму виступі розповів про позитивний досвід співпраці між патріотичними організаціями України та діаспори та наголосив: «Не можна допустити, щоб наша молодь за кордоном опинилася в такому собі «українському гетто». Її не можна відривати від України. Комунікація просто необхідна: з проведенням спільних проєктів, безпосереднім залученням молоді діаспори до заходів тут, в Україні».

Після ряду доповідей, організатори заходу зазначили, що готові підтримати проєкти щодо співпраці з молоддю діаспори, а також ініціативу представника МНК С. Пархоменка про відновлення роботи міжнародного комітету «Кубань з Україною».

18.06.2012

Голова МНК Сергій Кузан та голова Секретаріату Іван Кішка взяли участь у круглому столі «Молодіжні аспекти Програми Об'єднаної опозиції «ЗА Батьківщину».

У ході заходу було презентовано основні положення проєкту Програми опозиції щодо молодіжної політики, а також відбулась експертна дискусія за участі народних депутатів Андрія Шевченка, Лілії Григорович, представників молодіжних та студентських організацій. Свої зауваження та пропозиції до Програми висловили експерти Інституту Політичної Освіти, Молодого Народного Руху, представники МНК, ПЛІАСТу, Студентської свободи та ряду інших організацій.

16.08.2012

На Майдані Незалежності студенти провели акцію «Останні копійки студентської стипендії» з вимогою до Уряду повернути не нараховані гроші за стипендії, які були закладені в держбюджеті.. Акцію було організовано Українською Асоціацією студентського самоврядування та громадянською кампанією «Молодіжна вартя» за участі членів МНК.

26.08.-01.09.2012

У Львові пройшов Форум української молоді діаспори «Львів-2012». У заході брали участь молодіжні лідери з 20-ти країн світу, які протягом тижня обговорювали перспективи та стратегії діяльності для об'єднання зусиль в розбудові Української Держави.

Серед учасників Форуму були присутні також представники двох українських молодіжних організацій, зокрема Молодіжного Націоналістичного Конгресу та Молодого Народного Руху, які є співорганізаторами Форуму.

«За умов, коли офіційні представництва держави (посольства, консульства) займаються обслуговуванням чиновників та бізнесу, а не захистом інтересів українців закордоном, все більшої ваги набуває громадська дипломатія. А отже, на українську діаспору покладається велика місія стати містком між народом України та цілим світом. Не співи й шаровари, а захист національних інтересів та ідентичності, захист прав українців, рішуча громадська позиція, донесення інформації про реальний стан справ в Україні - це основні сьогоденні завдання громадських дипломатів. І я закликаю вас усіх до активних дій в цьому напрямку», - заявив під час виступу Голова МНК Сергій Кузан.

14.10.2012

Представники кількох обласних осередків МНК долучились до Маршу боротьби, організатором якого виступило ВО «Свобода». Цьогорічний марш був присвячений 70-річчю створення УПА, зібрав понад 20 тисяч учасників.

Івано-Франківськ

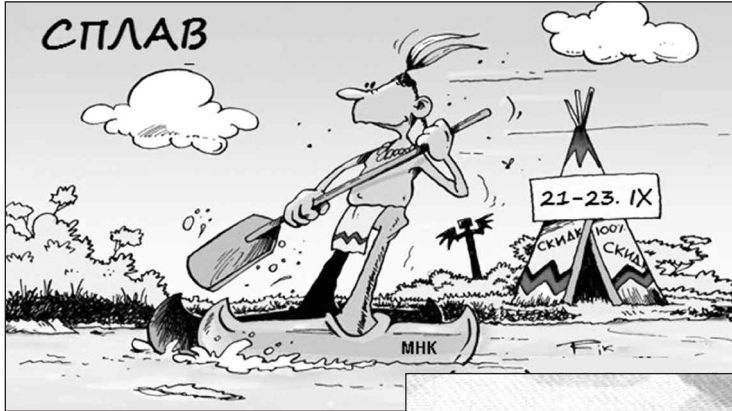
01.11.2012

Відбулася прес-конференція, присвячена створенню в Івано-Франківську обласної організації МНК. Під час заходу голова осередку Андрій Вовк та інші члени детально розповіли молоді про сферу діяльності організації.

У ході конференції була презентована і діяльність МНК. Учасники мали змогу переглянути декілька відеороликів, в яких було оглядово представлено акції, що проводились організацією раніше. Крім цього, активісти поділилися планами роботи Івано-Франківського МНК, зокрема, анонсували акцію «Подаруй «Миколая» ветеранам УПА». Метою акції є привертнути увагу суспільства до звиятиг воїнів УПА, підтримка їхнього матеріального становища, прояв уваги своїм героям.

Пізніше відбулись установчі збори місцевого осередку МНК, які зацікавили патріотичну молодь. Були присутніми більше 30 молодих активістів, а також - голови інших дієвих молодіжних організацій міста та члени МНК з інших областей України.

Підбито підсумки програми “Відвага імені І. Гавдиди”

«Майже до останнього дня ми вагалися, обираючи оптимальне місце для таборування. Лишаючись на Сумщині, ми, шонайменше, ризикували не виконати заплановану програму у повному обсязі. На щастя, село Ковалівка Полтавської області, головою якого є націоналіст народний депутат від ВО «Свобода» Юрій Бублик, гостинно

табір виправдав себе: «Від спілкування з таборовиками отримав багато задоволення і море енергії для подальшої роботи в лавах МНК. Цього, власне, і хотів...». «Переконаний, що цьогорічна «Відвага» увійде в історію цього легендарного табору завдяки яскравим особистостям, які в повній мірі проявили себе за ці 12 днів. Захоплює те, як за такий короткий проміжок часу з молодих людей різного віку та різних куточків України творилася команда, сповнена патріотизму та жаги до перемог. Так твориться нова українська молодь!», - наголосив Сергій Кузан. Голова МНК також подякував всім організаціям, які посприяли в проведенні цьогорічної «Відваги». Це мистецька агенція «Наш Формат», Злучений Україно-Американський Допомоговий Комітет, Ліга Українців Канади та інші. Окрема подяка друзів Євгену Хайлову за повсякчасну підтримку і сприяння у всіх наших задумах.

Тож наступна «Відвага» чекатиме на друзів, які приведуть із собою нових таборовиків, що не бояться випробувати себе.

Регіональні осередки МНК

також беруть активну участь в організації літнього часу для молоді. Зокрема, з 17 по 25 червня в лісах Сокальщини (Львівщина) проходив молодіжний вишкільний табір „Лисар честі”. Близько п'ятдесяти юнаків та дівчат під червоно-чорними прапорами гартували тіло та дух. Організатором табору виступив Львівський осередок МНК. Особливе місце в програмі табору посіла зустріч із учасниками національно-визвольних змагань, воїнами УПА та сином начальника штабу УПА-Південь «Василя Кропиви» – Миколою Процюком. З їхніх уст таборовики дістали справжні уроки того, як потрібно

15 жовтня цілим рядом заходів завершилась програма «Відвага імені І. Гавдиди» за підтримки Держмолодьспорту України. Проєкт відбувався на території одразу двох областей - Тернопільської та Івано-Франківської і також охопив Львівську, Полтавську та Сумську області. Така географія заходів, організованих Молодіжним Націоналістичним Конгресом у рамках цього проєкту.

На березі річки Дністер, в околицях села Уніж Івано-Франківської області, 4 жовтня розпочалось молодіжне таборування «Повстанська Ватра - 2012», що включало в себе серію тренінгів, лекцій, семінар та практичні заняття. Сплав на байдарках та катамаранах по р. Дністер завершився в Тернопільській області. А під час екологічної мандрівки пройшли змагання з орієнтування на місцевості з елементами туристичної техніки, при цьому учасники подолали більше 70 км. Загалом у заходах взяли участь близько 300 молодих людей практично з усіх регіонів України.

Молодь приїхала, аби обмінятися досвідом, здобути нові навички і познайомитися з цікавими людьми, а також весело провести час. Учасником заходів могла стати будь-яка молода людина за умови дотримання здорового способу життя (не палити, не вживати алкоголь та наркотики). А досвідчені лектори, яскраві гості та фахові інструктори допомогли зробити кожен з етапів програми яскравим та незабутнім.

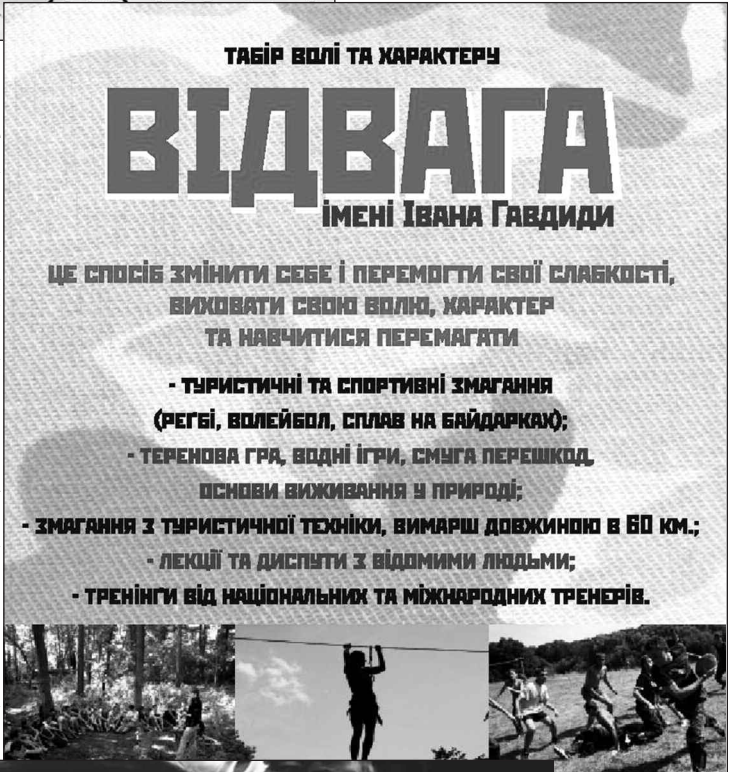
Лектором з орієнтування виступив колишній військовослужбовець Віктор Стеблянко, який докладно розповів хлопцям та дівчатам основи орієнтування на пересеченій місцевості та в містах. Набуті знання дуже допомогли пройти вимарш, маршрут якого охоплював не лише поля та ліси, а й пролягав через населені пункти.

Багаторічний політ'язень Іван Романюк поділився своїми спогадами про випробування українського підпільника в часи радянського режиму. Своїм досвідом громадської діяльності з учасниками ділились експерт Олександр Солонтай, успішний бізнесмен і засновник «Кузні» та «Нашого Формату» Владислав Кириченко, письменники - автор бестселерів Марія Матіос, видатний тренер, суддя міжнародної категорії з фрі-файту Валерій Чоботар та інші непересічні особистості сучасної України.

Не слід забувати і про фізичні вирази і змагання. Окрім щоденних ранкових руханок та інших вправ, відводився час на гру у регбі, в яку таборовики грали з великим запалом навіть під дощем. Були тут теренова гра та туристичні змагання з багатьма видами перешкод. Окрім цього була виконана і суспільно корисна робота з прибирання та впорядкування Уніжу. А під час сплаву рікою Дністер учасники могли спостерігати неповторну красу круч Дністровського каньйону та найбільший в Україні рівнинний водоспад – Джуринський. Тож, незважаючи на вже не зовсім літню пору року, всі були задоволені останнім теплом яскравого осіннього сонечка.

Там, де гартується воля

Щороку, з 1 по 12 серпня, «Відвага» збирає молодь різного віку. Цьогоріч через тиск та втручання влади в проведення табору «Коловрат», організованого МНК на Сумщині двома місяцями раніше, організатори вимушені були змінити традиційне місце проведення «Відваги».

ТАБІР ВОЛІ ТА ХАРАКТЕРУ
ВІДВАГА
ІМЕНІ ІВАНА ГАВДИДИ

ЦЕ СПОСІБ ЗМІНИТИ СЕБЕ І ПЕРЕМОГТИ СВОЇ СЛАБКОСТІ,
ВИХОВАТИ СВОЮ ВОЛЮ, ХАРАКТЕР
ТА НАВЧИТИСЯ ПЕРЕМАГАТИ

- ТУРИСТИЧНІ ТА СПОРТИВНІ ЗМАГАННЯ

(РЕГБІ, ВОЛЕЙБОЛ, СПЛАВ НА БАЙДАРКАХ);

- ТЕРЕНОВА ГРА, ВОДНІ ІГРИ, СМУГА ПЕРЕШКОД,

ОСНОВИ ВИЖИВАННЯ У ПРИРОДІ;

- ЗМАГАННЯ З ТУРИСТИЧНОЇ ТЕХНІКИ, ВИМАРШ ДОВЖИНОЮ В 60 КМ.;

- ЛЕКЦІЇ ТА ДИСПУТИ З ВІДОМИМИ ЛЮДЬМИ;

- ТРЕНІНГИ ВІД НАЦІОНАЛЬНИХ ТА МІЖНАРОДНИХ ТРЕНЕРІВ.

прийняло нас», - говорить комендант табору Іван Кішка.

Як зазначив один з учасників, «Відвага» - це суміш солі з перцем, відсутність вільного часу, шалені фізичні навантаження, цікаві лекції, що дійсно відрізняють цей вишкільний табір від будь-якого іншого, навіть подібного за форматом. Цей вишкіл включав дванадцятиденну програму, яка складалася з таборового, ідеологічного та історичного напрямків, а також лекції про громадську дію.

«На «Відвазі» вимарш - звична справа. Але вперше він почався вночі. Досить складно йти без сну, шукати точки за картою, коли майже нічого не видно. Удень труднощів додало палюче сонце, а потім - злива. Та попри все це, мальовничі краєвиди, можливість вирватися з табору на волю додавали сил», - ділиться враженнями таборовик Андрій.

Окремої уваги заслуговують лекції на теми, присвячені громадській діяльності та участі молоді людини у житті суспільства. Їх зачитали священник УГКЦ отець Юрій, відома громадська діячка Леся Матвійчук, журналіст Микола Воробіов, голова МНК Сергій Кузан та інші.

Не обійшлося й без лекцій та гутірок на історичні теми. Історію УПА вивчали за допомогою фотовиставки «Історія нескорених», про націоналістичний рух в Ірландії довідалися з фільму «Сини», про визвольну боротьбу Хорватії - з презентації журналіста Сергія Пархоменка, члена МНК. Здобуті знання були перевірені в інтелектуальному змаганні.

Окрім уже перерахованих, родзинкою табору була гра в регбі. «Коли полюєш на м'яч - не помічаш ні холоду, ні болю в м'язах, що так гостро відчувається на ранковій руханці під час пробіжки довжиною у 6 км. Дуже запальна гра!», - розповідає Соломія, яка грала на рівні з хлопцями.

Такі насичені подіями дні закінчувалися вечірньою ватрою. Щовечора її збирали всім табором, щоб запалити та змістовно провести час перед сном. Співи, театралізовані вистави, ігри - неодмінні складові програми. «Особливо запам'яталися ватри, на яких були запрошені гості - Катерина Тараненко з гурту «City Fires» та Євген Янкевич з «Дельтора». Вони додали особливого звучання нашим таборовим пісням!

Віталій Вовк, бунчужний «Відваги» - фактично головна дійова особа на таборі, зазначає, що

любити свою державу та як боротись за неї, адже сучасна молодь - це те покоління, що має перейти естафету змагань за Україну. Традиційно на таборі співали українських пісень, особливо повстанських та козацьких.

«Уся програма табору формувалася для того, щоб найповніше виконати його мету - виховати молоду українську еліту, сильну тілом та духом», - прокоментував бунчужний табору Назар Франчук.

Місце проведення табору теж було вибрано не випадково. Городиловичі - село у Сокальському районі Львівської області, яке було спалене у 1946 році польськими та радянськими каральними загонами під час примусового переселення українців, що проживали на прикордонних територіях. На початку 90-х у с. Городиловичі на місці спаленої церкви (побудованої у 1748 р.) збудували капличку, відновили символічну могилу Українських Січових Стрільців, встановили пам'ятник та меморіальну плиту уродженцеві села начальникові штабу УПА-Південь Василеві Процюку (псевдо «Кропива») і повстанцям УПА, які загинули на цій території. 1996 року на місці випаленого села побудували меморіальний комплекс, де встановили 67 хрестів, які символізують стерті з лиця землі села Холмищини.

Дещо пізніше, 4-8 липня, в околицях села Мильне Зборівського району, що на Тернопільщині, проходив вишкільно-патріотичний табір для молоді «Лисоня ім. Я. Стецька». У ньому взяли участь 30 юнаків та дівчат. Організували табір Тернопільський осередок МНК спільно з Управлінням у справах сім'ї та молоді Тернопільської ОДА.

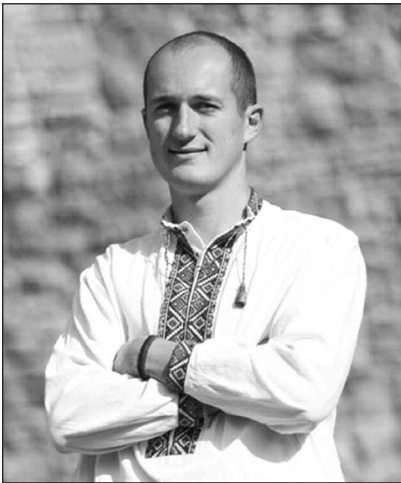
Табір вирізнявся цікавою насиченою програмою. Був і пейнтбол, і смуга перешкод, і нічні вимарші. Учасники табору на деякий час стали слухачами таких собі лекцій на природі, які ще називають гутірками. На таких бесідах, молодь поглиблювала свої знання з історії України, дізнавалася про сучасну політичну та економічну ситуацію нашої країни, ідеологію національно-визвольних змагань, вивчала основи табірництва та мандрівництва.

Андрій Бень: Гасло табору «Лицар честі» - стань сильнішим!»

Молодь з усіх куточків Сокальщини та м. Львова мала змогу не тільки дізнатися більше про історію українських визвольних змагань, але й зміцнити свій дух і тіло, випробувати себе на витривалість. Багато років поспіль комендантом всеукраїнських вишкільних таборів є член Центрального Проводу МНК Андрій Бень, який розповідає про табір «Лицар честі».

- Яку мету ви ставите перед собою, організовуючи табір на Сокальщині?

- Мета наших вишкільних таборів завжди одна – виховати українську молодь в національному дусі, морально й фізично загартувати її, популяризувати ідеї українського націоналізму. Способи досягнення цього можуть бути різними: від 2001 року ми робимо вишкільні табори, проводимо квести, теренові ігри і спортивні змагання, вшановуємо Героїв визвольних змагань, організовуємо благодійні акції, щоб підтримати колишніх вояків УПА. Ініціюючи табір на Сокальщині, ми хочемо розповісти молодим людям про героїчні і водночас драматичні сторінки історії нашого краю на прикладі села

Городиловичі і сотні інших українських сіл.

- Які випробування доведеться пройти молодим хлопцям - учасникам табору?

- Передусім до табору на Сокальщині зголо- силосилося дуже багато дівчат, що здивувало мене як організатора з багаторічним досвідом. Хочеться підкреслити, що і дівчатам, і хлопцям доведеться перебувати в рівних умовах. Щоденне вставання о 7 ранку і серйозна руханка включно з кросом, нічні алярми. Кульмінацією табору буде 30-кілометровий вимарш за попередньо окресленим маршрутом.

Зрештою, уже саме 9-денне життя в наметі із суворою військовою дисципліною для несподіваних є випробуванням, особливо, якщо кілька днів поспіль дощить. Цікавим, але важким випробуванням стане «день аскетизму» – за весь день ти зможеш з'їсти щиро посолени три окрайці хліба. Але тільки тоді по-справжньому розумієш, як смакує хліб, навіть черствий...

У таборі ми не забуваємо і про духовний та інтелектуальний розвиток. Щоденна

ранішня і вечірня молитва – обов'язковий атрибут табору. Фізичні навантаження чергувалися з гутірками про лідерство, виживання в лісі, історію націоналістичного руху в Україні з вуст самих учасників визвольних змагань.

- У молоді може скластися враження, що табір «Лицар Честі» – це лише важка праця над собою і ніяких розваг...

- Ні, це не так. Розважальна частина таборування – важливий елемент нашої програми. Думаю, молоді сподобається наша теренова гра. Учасники табору, поділившись на дві команди, шукатимуть прапор. Окрім відкритих сутичок із противником із зриванням пов'язок (які символізують життя учасника теренівки), треба навчитися уважно спостерігати, розпізнавати сліди, маскуватися. У таборі заплановано багато цікавих спортивних забав: пейнтбол, регбі, футбол, туристичний змаг, боксерські змагання. Увечері нас чекатимуть смішні конкурси і розваги.

- Чи не звинувачують Вас у тому, що Ви працюєте під вибори?

- Хочу запевнити всіх скептиків – ми громадська організація, а не політична партія, тому керуємося не «політичною доцільністю», а справою виховання і підготовки до суспільної діяльності національно свідомої і активної молоді.

Розмову записав Мирослав Сорочук

Олександр Бойко: «Місія організації - захист інтересів молоді»

Олександр Бойко, голова Сумського осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу, розповів порталу «Громадський простір Сумщини» про життя організації та її реалізовані проекти:

«Місія організації – це захист інтересів молоді, це розбудова громадянського суспільства і пропаганда ідеї українського націоналізму. Виховання національної еліти є основним нашим завданням і ми намагасмося в міру своїх сил і хисту якомога більше молоді залучити до активної громадської діяльності. Вона може виражатися і в мистецьких, і в інформаційних заходах, а для дорослих – в акціях прямої дії. Для цього діє певна програма, яка дозволяє відповідно до інтересів зібрати молодь і спрямувати її фахове зростання.

У нас існує трирівнева система членства, тобто є прихильники організації, є кандидати в дійсні члени і є дійсні члени. Шлях до кожного з цих рівнів непростий. Наприклад, щоб стати прихильником, треба вже відповідати певному рівню у діяльності, який би засвідчив твоє свідоме бажання бути членом організації, відповідати певним критеріям. Ще довший шлях від прихильника до кандидата і найдовший – від кандидата в дійсні члени. Тому що дійсним членом може стати людина, яка чітко розбирається в засадах українського націоналізму, чітко розуміється в ситуації у державі, яка довела свою активність, втілює програмові положення організації, і яка обов'язково пройшла вишкіл першого рівня. Дійсних членів навіть в Україні не дуже багато, щойно людина втрачає свою активність, що вибуває з дійсного членства. Це відповідальний статус і досить чітка позиція людини. На даний момент в Сумах налічується 8 дійсних членів. Кандидатів і прихильників – кілька десятків.

Але хочу зауважити, що активну і постійну участь у наших і всеукраїнських заходах щорічно беруть сотні молодих сумчан.

Вже дуже багато років я організовую і проводжу різноманітні табори наметового типу. Це, так би мовити, мій профіль... На мою думку, вони дуже підходять для саморозвитку молоді і дітей. Табори пропонують зовсім інший світ, не такий, з яким до цього стикалась дитина. Хтось навіть уперше помив свою миску, таке буває. Хтось уперше кришив цибулю на засмажку, хтось вперше чергував вночі і слухав нічних птахів та чув, як калає його серце при цьому. Хтось уперше виконував суворі команди проводу. Хтось уперше швиденько кудись біг і намагався подолати свою ліню, хтось виховав в собі наполегливість, хтось намагався зробити свій внесок у роботу свого рою, щоб той став кращим, вищим, переміг сьогодні і так далі...

У таборах, як і в будь-яких заходах, дуже важливим є не стільки програма, як атмосфера. Атмосфера пригоди, захопливої місії, драйву. Основне тут, щоб цим займалися і подавали приклад люди, на яких хочеться рівнятися. Тобто, люди, які можуть сказати: «Будь твердий до себе і будеш справедливим до інших». Хто розповідає дітям цю істину, має бути таким самим до себе. Якщо діти побачать свій ідеал в цих людях, у людях, які не палять, принципово відмовляються від вживання спиртних напоїв, щохвилини намагаються зробити більше корисного, то

молодь буде зростати на реальних прикладах моральності, а не на вигаданих.

Створити таку атмосферу є великим успіхом і лише тоді виховний момент буде виконано. Ми маємо чимало історій успіху, які нам розповідають рідні учасників заходів. Можливо, ми про них і не дізналися б, але батьки говорять «Ви зробили з нашою дитиною чудо». Так ми бачимо позитивні зрушення в тій молоді, яка була до нас дотична.

Наші заходи роблять молодь більш стійкою, більш живучою і перспективною для суспільного життя і професійних досягнень у майбутньому. Для чого ми і формуємо в них відповідні практичні навички та риси характеру. По великому рахунку, передається атмосфера відчуття своєї необхідності суспільству. Адже більшість молоді цього не відчуває. А найголовніше, щоб молодь відчувала те, що це суспільство їй потрібне. Ми повинні брати на себе таку відповідальність, адже суспільство цю відповідальність на себе брати не готове. Глобально - це і є виховання національної еліти. Людей, які будуть кращими за нас, людей, які будуть кращими за середньостатистичного обивателя.

У цьому плані я керуюсь словами Івана Липи, громадського діяча, письменника. Він казав: «Робімо малі справи, а велика сама собою зробиться».

sumynews

Таборовики про «Повстанську Ватру-2012»

Киянин Олег Миколайченко, вперше побувавши на «Повстанській ватрі», визначив для себе її три головні завдання – «пережити пригоду, виграти битву, вдосконалити світ»:

«Вдосконалити світ»: формат табору є унікальним за своєю внутрішньою структурою - учасники мають можливість проявити найкращі свої здібності, паралельно займаючись корисною волонтерською працею.

«Я радію, коли роблю щось корисне, і переконаний, що кожному варто долучатися до такої роботи! Волонтерство – дуже кропітка праця, бо потрібно зробити все якомога краще – чи то спилати пеньок, чи відтягнути на купу зламане гілля – все має бути ідеально. Запал в очах моїх друзів – ось що спонукає до роботи», - коментував наймолодший учасник табору, 15-річний Віталій Моржухін.

«Пережити пригоду». Таку можливість дала учасникам «Повстанської ватри» смуга перешкод: бігли на швидкість убрід по Дністру, стрибали на «тарзанці, лізли по «писячій норі», переправлялись через широкий яр і багато-багато іншого – небезпечного та захоплюючого.

«Виграти битву» на таборі мав нагоду кожен, адже програма була насичена різноманіт-

ними фізичними та інтелектуальними змаганнями: турніри з регбі, пейнтболу, брейн-рингу та ін.

Львів'яни Ірині Михайлівій найбільше запам'яталася її перша гра в регбі: «Уже у перший день табору я на собі відчула екстрим і захват цієї гри, що гартує тіло та характер. Участь у ній брали навіть дівчата. Спочатку думали, що регбі - чоловіча гра, але після перших 10 хвилин на полі зрозуміли, що в неї можуть грати всі, адже це так захоплює, підносить, додає нових сил та насаги», - ділиться враженнями дівчина.

Віталій Криштон з міста Суми, висловив думку, яку, напевно, поділяють всі учасники «Повстанської ватри»: «Віддавши табір, ми ніби потрапили в інший світ – туди, де все, що нас ото-

чує, створюємо ми самі. Після такого вишколу відчуваш себе сильнішим, розумнішим та самостійнішим. Впевнений, що хлопці та дівчата, які були зі мною на таборі, понесуть в своє оточення ту іскру патріотизму, волонтеризму, прагнення і віри у те, що ми здатні змінити все на краще, що ми можемо побудувати справжню сильну та незалежну Українську Державу».

Мирослав Ліщинський з Бучача, що на Тернопільщині: «Мій висновок після «ПВ-2012»: спочатку слід змінити на краще самого себе, потім своє оточення і згодом - всю країну... Саме такого принципу дотримується Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

Інформцентр МНК

Діяльність МНК. Коротко**Київ**

29.06.2012

У Києві Молодіжний Націоналістичний Конгрес за участі лідера гурту «Тінь Сонця» Сергія Василюка організував Вечір Хорватії в Україні "DanHrvatske".

Захід був приурочений до двох подій: Дню Незалежності Хорватії, який відзначали 25 червня, та Акту Відновлення Української держави, 72-гу річницю якого вшановують 30 червня.

«Українці завжди були солідарними з хорватами, а хорвати з українцями. Їх свобода окроплена й нашою, українською кров'ю», - каже історик, член МНК Сергій Пархоменко. - Достеменно відомо, що в 90-і роки за незалежність Хорватії загинули українські добровольці Альберт Боровий та Сергій Уліст».

«Якщо нам незалежність дісталася практично без крові, то це не означає, що ми повинні до неї ставитися як до чогось само собою очевидного. Нам ще варто боротися за неї, бо за нинішніх обставин ми можемо її бездарно втратити. За гідне життя треба повсякденно змагатися, й прикладом нам якнайкраще послужить Хорватія», - каже Сергій Василюк.

26.07.2012

У шкент переповненій залі на ЯрВалу, 9 відбулася зустріч київської молоді із ветераном УПА, багаторічним в'язнем ГУЛАГу, автором книги "За Україну, за її волю" Йосипом Кременем. Організатором заходу виступив Молодіжний Націоналістичний Конгрес спільно із вболівальниками київського футбольного клубу "Динамо".

«Я побував у багатьох таборах, мене неодноразово намагалися вбити, але я ніколи нічого не боявся і раджу вам робити так само, йти до кінця захищаючи інтереси України та українського народу», - заявив Кремень. Спілкуючись із молоддю, він розповів про роки ув'язнення, підпільну діяльність у складі молодіжної організації «Месники» та свою просвітницьку діяльність.

08.09.2012

Активісти київського осередку МНК долучилися до акції на підтримку телеканалу ТВі, на Михайлівській площі. Люди тримали у руках плакати із написами: «Влада боїться правди», «Жодна цензура не спасе режиму корупції», «Поверніть чесні новини». Особливу увагу учасників мітингу привернули плакати змакетовані активістами МНК.

12.09.2012

Активісти ГІ «Оновлення країни» та ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» принесли на акцію манекен із зображеннями відомих «регіоналів»: Януковича, Азарова, Табачника, Попова, Кернеса й Колесніченка, та запропонували всім бажаним дати їм копіяка.

Акція проходила в рамках всеукраїнської кампанії «Дай копіяка регіоналам» і мала продовження у вигляді всеукраїнського конкурсу пропагандивних матеріалів «Жодного голосу владі!».

20.09.2012

У приміщенні Центру Національного Відродження відбулася презентація першої збірки публікацій українського журналіста, громадського діяча, члена МНК Сергія Пархоменка-Багряного «Творимо Українську Справу».

15.10.2012

15 жовтня МНК організував зустріч молоді із ветераном УПА, колишнім політичним референтом Крайового Проводу ОУН та одним із керівників Норильського повстання Степаном Семенюком.

«Солдат, який не понохає пороку, ніколи не буде справжнім солдатом. Тому я закликаю вас, дорогі мої, йдіть до влади, пробуйте себе, набувайте досвіду керування державою, адже ніхто так не захистить інтереси України, як самі ж українці», - наголосив п. Степан.

Львів

05.06.2012

Львівська молодь провела флеш-моб проти прийняття законопроекту «Про засади державної мовної політики». Під стінами ЛОДА близько 50 молодих людей кидали спортивним взуттям в опудало із написом «Ворог української мови». Організаторами акції стали МНК, «Відсіч», «Борець» та «Українська молодь Христові». Цим заходом молодіжні організації підтримали всеукраїнську кампанію «Врятуй українську мову!».

07.06.2012

У місті Миколаєві, що на львівщині, відбувся турнір з боксу між двома бійцівськими школами: школою боксу «Донцовський звір» та школою бойових мистецтв «Піранія». Змагання організували львівський обласний осередок МНК та рух «Твереза Україна».

Діяльність МНК. Коротко
<i>Львів</i>
16.06 – 17.06.2012 У Жовківському районі відбувся фестиваль «Зашків – земля героїв» присвячений 121-й річниці з Дня народження Євгена Коновальця. В програмі виступи вокально-хореографічних колективів художньої самодіяльності, спортивні ігри та забави, святкова ватра, смолоскипна хода, «українська оппозригалка!» Організаторами фестивалю стали Молодий Народний Рух, Молодіжний Націоналістичний Конгрес, ВО «Свобода», «Граніт» та інші.
06.07 - 07.07. 2012 Львівська молодь святкувала Івана Купала за давніми українськими звичаями. Івана Купала – це поєднання язичницького свята Купала у день літнього сонцестояння та християнського свята Івана Хрестителя. 40 молодих людей у парку Знесіння стали частинкою містичного дійства. Організатором свята став місцевий осередок МНК.
08.09 – 09.09.2012 У містечку Сокаль на Львівщині створений осередок ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес». Зустріч членів МНК та бажаючих вступити в організацію пройшла у лісі Валівка Сокальського району. Молодь взяла участь у різноманітних спортивних змаганнях, був проведений тренінг про громадську активність, ознайомлення з структурою МНК, її історією та діяльністю.
12.09 -16.09.2012 У Львові пройшов 19-ий Міжнародний книжковий «Форум видавців», в якому взяли участь і представники ЛОО «МНК». Ними був виставлений стенд із книжками націоналістичного спрямування, серед яких: «ОУН бандерівці. Фрагменти боротьби», «Нація, яка не капітулює», «Націократія», «Антологія українського націоналізму» та ін. Такий вибір патріотичної літератури викликав велику зацікавленість серед відвідувачів форуму.
28.09 -30.09.2012 За маршрутом «Нижнів – Заліщики» відбувся екстрим-сплав на катамаранах, організаторами якого виступили ЛОО «МНК» та ГП «Файні мандри» за підтримки Управління у справах сім’ї та молоді ЛОДА. Учасники змогли побачити Дністровський каньйон – найдовший каньйон у Європі (більше 250 км), найбільший рівнинний водоспад – Джуринський (16м), та ще багато цікавого.
12.10.-17.10.2012 До 70-ї річниці пам’яті героїв УПА активісти львівських громадських організацій провели у місті фестиваль «Покрова», що передбачав проведення низки патріотичних заходів. У рамках фестивалю відбувся вуличний квест «Маршрут №70: шляхом сотні УПА». Перемогу здобули учасники команди львівського осередку МНК.
14.10.2012 Молодь м. Сокаль, що на Львівщині, пройшла містом із смолоскипною ходою на честь 70-ї річниці Української Повстанської Армії. Організатором акції виступив місцевий осередок МНК. Учасьт в акції взяли понад 150 осіб. Такого дійства у цьому місті ще не було. «Смолоскипна хода символізує собою єднання поколінь через вогонь та світло, незгасну боротьбу за нашу державу, за ствердження Української нації та повернення слави, добробуту та гідного духовного розвитку нашої держави», - поділився один з організаторів заходу.
31.10.2012 Львівський обласний осередок МНК провів чергову звітно-виборчу конференцію. На заході були присутні 20 найактивніших членів організації. Вечір відкрили гімном ОУН, після чого голова Львівського осередку Андрій Бень прозвітував про виконану роботу за 2012 рік. Наступним питанням було обрання нового голови Львівського осередку МНК. Одноголосно прийняли кандидатуру Назара Франчука. Головою секретаріату стала Оксана Дацків. Секретаріат затвердили у такому складі: кадрово-вишкільним референтом залишилася Соломія Фаріон, інформаційно-пропагандивним референтом обрали Іванку Стожуху, фінансово-господарським – Андрія Бєня, організаційним – Володимира Прокопівта та секретарем-референтом – Павла Дацківа.
03.11 - 04.11.2012 Україна відсвяткувала 94-ту річницю Листопадового чину у Львові. На честь цієї події вулицями міста пройшов забіг, організатором якого став МНК. 11 команд вийшли на маршрут, аби продемонструвати свою вправність у квесті «Штурмове попередження». Гравці мали показати свою фізичну підготовку, рівень обізнаності в історії, вміння швидко і логічно мислити.

Забути не можна

Цьогорічне вшанування пам’яті жертв Голодомору 1932-1933 позначилося не лише жалобою за невинно померлими людьми, а й згадуванням про рятівників, які допомагали українцям виживати у роки геноциду. Коли вбивають голодом, ділитись хлібом - подвиг, - під таким гаслом відбувся ряд заходів, що традиційно пройшов усією Україною в останню суботу листопада.

Активісти громадських організацій, зокрема Центру досліджень визвольного руху, Молодіжного Націоналістичного Конгресу, Молодого Народного Руху, Відсічі вийшли на вулиці міст України, щоб привернути увагу громадськості до трагедії та зібрати кошти на придбання свічок. Кожен охочий міг долучитися, жертвуючи гроші і наповнюючи спеціальну колбу з зерном. Зернина за зерниною - так відновлювалась пам’ять у всій Україні.

І поки влада вшановувала пам’ять жертв Великого Голоду (за Вікіпедією, XIV ст.) окремо від народу, цей народ власними силами зібрав свічки і запалив їх. Натомість нинішня влада воліла б за краще замовчати таку подію, як Голодомор.

Боротьба влади в особі Віктора Януковича, з Голодомором почалася з його ганебного виступу перед Парламентською асамблеєю Ради Європи, де він сказав: «Але було б неправильно і несправедливо визнати Голодомор актом геноциду проти одного народу... Це була спільна трагедія для всіх людей, які жили на території колишнього Радянського Союзу». Тепер у виступах та офіціозі вже й сам термін «голодомор» не вживається. З’явився «Великий Голод». Підтекст тут більш ніж очевидний – це був голод, а не голодомор, а значить і умислу в діях комуністичного режиму тут не було...

«Трагедія українського народу - винищення нації у 30-х роках є однією з найзаплутаніших та неоднозначних подій. Суперечки істориків з приводу визнання Голодомору фактом геноциду, кількості жертв, територіального поширення голоду не згасають. Але спогади тих, хто пережив страшні події, - ось найправдивіші свідчення. Та не лише про катів говорять ті, хто вижив. Вони також згадують і про героїв. Тих, хто так чи інакше дарував надію на життя», - вважає Сергій Кузан, голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

«Набільшим показником небайдужості українців була кількість жертводавців. У сучасному споживацькому суспільстві перехожі не шкодували власних заощаджень для вшанування загиблих», - говорить учасниця акції Катерина Волченко, член МНК.

Активісти Молодіжного Націоналістичного Конгресу долучилися до заходів, що пройшли 24 листопада: Львів, Київ, Харків, Суми, Тернопіль, Полтава, Миколаїв та інші міста і села України - уся країна розпочала жалобу панaxидами за загиблими, викладанням хреста з лампадок, і загальнонаціональною хвилиною мовчання.

У деяких містах, зокрема, Сумах і Львові пройшов концерт-реквієм. Львів’яни та івано-франківці тижем раніше накрили «стіл голоду»,

приготувавши страви з жолудів та рослин, якими харчувались українці під час Голодомору. Кожен охочий міг спробувати на смак те, що в 30-ті роки вважалося делікатесом. А в Тернополі пройшла виставка історичних документів «Голодомори в Україні».

У Києві представники МНК, за підтримки студентського парламенту та деканату факультету соціології КНУ ім. Т. Шевченка, організували лекцію про Голодомор, яку прочитав історик, доктор юридичних наук, Надзвичайний і Повноважний Посол України у Великій Британії у 1998-2002 роках, а також один з авторів закону України «Про Голодомор 1932–1933 років в Україні» Володимир Василенко.

Окрім цього, МНК ініціював ряд інших акцій.

Харківський осередок МНК 23 листопада влаштував кінопоказ фільму «Голод 33». І хоча він не зібрав великого натовпу, фільм одно-значно справив враження на кожного присутнього.

У Львові вже не перший рік проходить «Голодна конференція» в урочищі Золота Поляна. Молодь, що збирається там, вживає лише воду протягом 72 годин на знак моральної єдності і пам’яті про Голодомор. «Таким чином, ми не лише віддаємо шану померлим голодною смертю українцям, а й намагаємося усвідомити для себе той жах. Спробувати зрозуміти, як жили люди в ті часи. І хоча картина далеко не повна, це - її частина», - говорить Назар Франчук, голова Львівського МНК.

Згадували про 30-ті роки і на Полтавщині. Активісти МНК провели зустріч-бесіду зі школярами на тему Голодомору, взяли приклад з киян, які тижем раніше зібрали підписи за перейменування скверу, що носить ім’я ката Косіора, на Сквер Добродичинців. Громадські організації та звичайні люди розвісили на деревах картки з іменами та біографіями людей, які в роки Голодомору допомагали українцям вижити. Представники полтавського осередку МНК вирішили у День пам’яті жертв Голодомору розказати своїм земляками про героїв: «Ми розповіли про тих, хто не зламався духовно і в часи повної безнадії знаходили в собі сили і простягали руку підтримки іншим. Імена цих героїв ми розмістили на стовбурах дерев уздовж вулиці Жовтневої, разом списки цих людей утворюють символічну «Алею Добродичинців в лихоліття Голодомору», - зазначив член МНК Микола Сосюра.

Полтавці відгукулася на акцію позитивно. Так, звичайна перехожа Надія розповіла, що вважає зроблену справу просто необхідною. За її словами, пам’ять про добродичинців мусить жити в серцях українців як символ героїчності та незламності нашого народу.

Інформцентр МНК

Олег Медуниця: «Сходинкою до моєї перемоги стала школа МНК»

продовження, початок на стор. 1

І коли вже й це не дало очікуваного результату, опоненти вдалися до використання правоохоронних органів в боротьбі з опозиційним політиком. Найбільш кричущим був випадок за два дні до виборів, коли працівники МВС в супроводі все тих же молодиків напівкримінальної зовнішності оточили штаб Медуниці, шукаючи якісь листівки, в яких у негативному світлі був зображений Анатолій Єпіфанов. І лише після появи преси міліція змушена була піти. А от молодики і наступного дня, і в день виборів в чималій кількості постійно чергували біля штабу і переслідували агітаторів кандидата.

День виборів засвідчив повне фіаско влади. Медуниця переміг Єпіфанова з розривом у майже 10 тисяч голосів, а офіційний кандидат від ПР ледь набрав 5%. Навіть провладні члени ДВК і ОВК не змогли нічого зробити, адже сам Єпіфанов, схоже, не був готовий до такого розвитку подій. Не допомогли ані спроби провести «каруселі» за участі все тих же молодиків, ані затягування підрахунку голосів на певних дільницях.

У цій перемозі сам кандидат завдячує і МНКівцям. Адже на підтримку Олега приїхало кілька десятків активістів організації не лише з Сумщини, а й з усіх куточків України – від Львова до Харкова.

Сумчане! Выгоним фашистскую заразу из нашего города!

Полтавців. ГП «Рішення Єдності», тираж 50000. Отв. за печать: Аксенов, С.

«Сходинкою до моєї перемоги стала школа МНК. ...Нам вдалося перемогти завдяки вдало продуманій стратегії, наполегливій роботі, а головне – підтримці людей як у Сумах, так і по всій Україні. При нагоді хочу щиро подякувати всім, хто підтримував мене, і запевняю, що зроблю все можливе, щоб не розчарувати сумчан і всіх, хто вірив у мене», - зазначає Олег Медуниця.

Звичайно, перемога не лише самого Олега, але й всього патріотичного середовища Сумщини «кувалася» не один рік. Серед активних учасників цьогорічної кампанії було багато «ветеранів» організації, які свого часу пройшли горнило різноманітних екстремальних випробувань. «Є система громадських організацій, активістів, які запросто можуть організувати, наприклад, спостереження за виборами і не допустити фальсифікацій на рівні обласного центру. Та хоч і в 1990-му, під

Молоді українці Європи провели міжнародний тренінг у Празі

30 листопада – 9 грудня 2012 року делегація МНК у складі 4-х чоловік взяла участь у тренінгу по формуванню навичок написання та управління міжнародними молодіжними проектами, організованого в рамках програми Європейського Союзу "Молодь в дії" (YOUTH IN ACTION). Керівником даного проекту виступив голова Світової Конференції Українських Молодіжних Організацій Мирослав Гочак. Партнером від України в цьому проекті став Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

Окрім учасників з України на тренінг, що відбувався у столиці Чехії – Празі, з’їхалися представники молоді української діаспори з Естонії, Сербії, Румунії, Молдови, Білорусі, Болгарії та Чехії.

Тренінговий курс проходив під керівництвом тренера з європейської освіти Андрія Донця та складався з різноманітних секцій, направлених на активізацію участі молоді у громадському житті, виявленню лідерських якостей, покращенню навичок командної роботи. Протягом 8 днів учасники дізналися про основи молодіжної політики країн Європейського союзу, ознайомилися зі специфікою міграційної політики, засвоїли

правила написання міжнародних проектів. Присутні також дізналися про історію української діаспори та основні хвилі та причини переселення українців з етнічних територій, про які розповів Мирослав Гочак.

Для налагодження міжорганізаційної та міжнародної співпраці під час тренінгу був проведений так званий «організаційний базар» на якому учасники презентували діяльність своїх організацій.

Зокрема, представники МНК розповіли про основні методики патріотичного виховання молоді, власну систему членства та таборів, поділилися успіхами у залученні молоді до активної громадської діяльності. Також кожна із делегацій отримала в подарунок тематичні книги, видані організацією.

В останні дні тренінгу учасники поділилися на групи та спробували самотужки розробити проекти із залученням міжнародних партнерів. Кожна тема проекту була спрямована на вирішення конкретної проблеми з якою стикається молодь з діаспори або України та покликана покращити соціалізацію та активність молодих людей на місцевому та європейському рівні.

«На жаль, держава не дуже піклується

час Револуції на граніті, і в 2000-х, під час акцій проти президента Кучми, і під час Помаранчевої революції нас чекали складні випробування, але найважче, гадаю, буде в 2015-му. Це буде час президентських виборів і саме вони покажуть, чого ми варті. Адже саме цей час буде вирішальним для долі України, для долі всього українського народу», - зазначає Олег.

Медуниці не зрозуміла позиція тих, хто закликає не йти в політику, ігнорувати вибори, бо це «брудна справа»: «Хто говорить про те, що в політику не варто сунутися – це є типові нігілісти, які безвідповідально ставляться до суспільного розвитку. Вони закидають, що ніби всі політики продажні й однакові. Це небезпечно і це скріплює нинішню владу. Та, як правило, такі люди не мають достатньої суспільної ваги. Такі заклики є типовою спробою зняти з себе відповідальність за стан справ у країні».

Починаючи свою депутатську діяльність Олег Медуниця звертається до молоді: «У першу чергу, все залежить від вас, молодих людей, від вашої активності, від вашої позиції. Тому я бажаю вам завжди, що б не сталося, захищати свої ідеали, бути готовими до гідних вчинків і пам’ятати, що без вас доля України не вирішиться».

Сергій Багрянний

про те, щоб молодь діаспори не забувала про своє коріння, вчила мову, не забувала історію своїх прадідів. Тому так потрібні подібні тренінги, де є можливість не тільки поспілкуватися з активними діаспорянами з різних країн, а й знайти друзів та однодумців які бажають створювати та розвивати українські молодіжні організації у Чехії, Румунії, Молдові...Результатом цього тренінгу стане міжнародний проект в рамках щорічного молодіжного таборування МНК в Уніжі в Україні», - підсумовує голова МНК Сергій Кузан.

Зоряна Пономаренко, Інформцентр МНК

Боротьба за Свободу

Однією з головних умов нормального функціонування суспільства і держави є, в першу чергу, розвиток такого явища як «громадянське суспільство». Розвинене громадянське суспільство є надійним захистом від безчинств і свавілля влади. Ми часто бачимо в новинах як протестують європейці. Як тільки певний соціальний прошарок зазнає утисків, на захист своїх співгромадян піднімається все суспільство. Протести переростають у сутички з поліцією і логічно, що після цього влада невідкладно вдається до пошуку компромісу з метою стабілізації ситуації.

За два роки правління Януковича, коли Україна стрімко почала втрачати ті, хоч і незначні, але здобутки демократії, які український народ виборов на Майдані, суспільство так і не змогло об'єднатися на захист своїх прав. Ми спостерігали протести представників різних професій, категорій громадян, мітинги й акції з того чи іншого питання... Та всі ці виступи так і не злилися в єдиний потужний потік, який без перебільшень міг просто знести цю владу і бандитський режим. Кожен боровся за своє і боровся окремо - в цьому наша помилка. Цікавим є той факт, що найбільших поступок від влади домоглися чорнобильці та афганці, і найсимволічніше, що їх об'єднує, – це знесений паркан і фонограма стрільянина під стінами Верховної Ради.

У світі сучасних технологій дієвим засобом координації людей, які борються за свої права виступають соціальні мережі. Фактично, за допомогою соціальних мереж facebook та twitter відбулися революції в арабських країнах. У сусідній Білорусі, де ситуація вже досить схожа на нашу, молодь через мережі збирається, щоб поспівати, поплескати в долоні. Це робиться для того, щоб мати змогу реально оцінити свої сили і можливості, змінити громадську думку і нарощувати сили для боротьби. Всю небезпеку цих мирних і, на перший погляд, безневинних для влади акцій, розуміє і керівництво «Лукашенківської» Білорусі. Навіть такі дії громадських активістів закінчуються адміністративними арештами і сфальсифікованими вироками судів.

Повертаючись до ситуації в Україні, варто відзначити, що у нас досі не сформований так званий прошарок політичної еліти. За роки незалежності довіра до політичних сил значно знизилася. І закономірним є той факт, що громадськість під час самоорганізації намагається дистанціюватися від теперішніх політичних гравців. Тому, коли я отримав повідомлення через ті ж соціальні мережі про акцію в нашому місті на захист каналу ТВІ з зазначенням того, що вона є аполітичною, – поставився до неї позитивно. Приємно було усвідомити, що людей зібралося на захід більше, ніж зазвичай. Всі вони стояли під національними синьо-жовтими прапорами, але чомусь

коли ми спробували з хлопцями із іншої громадської організації підняти не менш національний червоно-чорний прапор боротьби, то одна із організаторів, керівниця місцевого осередку Демократичного альянсу, Ірина Земляна повела себе вкрай дивно. Хоч і одягнена у вишиванку, вона почала вигукувати, що ми піднімаємо політичну символіку. На питання яку ж політичну силу рекламує легендарний червоно-чорний прапор, відповісти не змогла. З початком акції пані Ірина знов почала вигукувати, що мають бути лише прапори України і отримавши відповідь, що червоно-чорне знамено такий же український прапор, почала кричати у наш бік «Ганьба!», намагаючись підбурити до цього й інших учасників акції. Та на цю провокацію полтавці не відгукнулися. Розуміючи, що громадська думка явно не на її стороні, зробила вигляд, що нічого не сталося і почала вести захід далі. Одразу ж запрошується питання: як людина, яка нібито виступає за свободу слова і демократію, могла кричати «Ганьба!» в бік стягу, під яким мільйони людей, сотні тисяч українців боролися і гинули, щоб саме цю державу і цю свободу мали вже ми з вами - українці XXI століття. Яку ж повагу до пам'яті людей, які на вівтар свободи поклали найдорожче, що мали - своє життя, продемонстрували так звані сучасні «українські демократи»?...

Не втрачаю надію, що до таких закликів ця молода дівчина вдалася виключно з власної необізнаності та неосвіченості, а найближчим часом вона вибачиться за ці ганебні дії. А вони, в першу чергу, на руку нинішній владі, яка воліє і надалі бачити українське суспільство роз'єднаним, млявим і нерішучим.

Зараз як ніколи ми маємо згуртуватися, і я щиро вірю в те, що на акції протесту буде виходити все більше і більше людей, що наступного разу ми збиратимемося не біля пам'ятників славетних українців (як це було в Полтаві), а під будівлями органів влади, де ініціюються проекти безчинств, що відбуваються в нашій країні.

Зрештою, голос народу має бути почутий. Лише єдиною силою ми зможемо зламати хребет пануючому режиму і добитися гідного життя для себе і своїх дітей. І хай нам допоможе Господь Бог... Слава Україні!

*Дмитро Жмайло,
голова полтавського осередку МНК*

Як "викладач-регіонал" став студентським ректором

«Яка мені користь з вашого самоврядування?», - 80% студентів українських ВНЗ саме так оцінюють роботу університетського самоуправління. Це - їх право. Ним і прикривають власну пасивність. І хоч факти говорять на користь студентів як рушійної сили у прагненні до будь-яких змін, основна маса воліє лежати на купленому за батьківські гроші дивані і пловати в стелю, не піклуючись ні про що. Вони не здатні подивитися за вікно і побачити, як на вулиці щось відбувається. Це «щось» скоро заповзе до їх оселі і відбере єдину радість - той самий диван... Тоді вони опиняться на підлозі і схочуть піднятися. Але чи не буде запізно?

29 листопада - день, коли у місті Суми український варіант чуми - блакитний і покращений, закріпився у стінах мого університету. Закріпився, бо вже давно там існував. І саме студенти, власними руками, головами і чим ще завгодно дали йому шлях. Я хочу говорити про вибори студентського ректорату не тому, що я активістка і переживаю за самоврядування, а тому, що я - звичайна людина, яка хоче вчитися в нормальному університеті. А не бачити, як «пацанчікі з району» диктують мені і моїм друзям правила, з якими я не згодна.

Здавалося б, що вибори в одному з університетів провінційного містечка - така дрібниця в порівнянні з баталіями під час обрання народних депутатів чи президента. Але це не так. З малого починається велике. Про це, до речі, добре відомо «пацанчікам». Вони скрізь просовують свої клешні і отруюють блакитною заразою. І таким чином буквально врастають у посадові крісла. Краще, ніж суперклеєм, приклеюються саме завдяки розширенню сфери свого впливу.

То як «пацанчікі» здобули ще одне, нове «місце під сонцем»? Два кандидати. Одного підтримує адміністрація, іншого «просить» не лізти туди, куди не треба. Один - аспірант, без 5 хвилин

викладач, а інший - студент-третьокурсник. Перший активно координує проекти на міському рівні під егідою Партії Регіонів, а інший - розробляє та успішно реалізує їх для студентів. Здогадайтеся, хто з них спить у біло-блакитній футболці?

Серйозні конкуренти. Вибори обіцяють бути запеклими. Настільки, що навіть студенти-іноземці з Медичного інституту, що раніше завжди ігнорували вибори, виявили бажання прийти і віддати голос! Ширилися чутки, що їм навіть автобуси організували, щоб довести. Явка висока, всі щасливі. І тут почалося...

Спершу - звітно-виборча конференція діючого студректора, стандартні фрази, подяки, нагородження... Але найцікавіше - виступи і дебати кандидатів. Першим виступав фаворит іноземців (той, що спить у біло-блакитній футболці). Він, напевне, так проникся піклуванням про гостей нашої країни, що зовсім забув про її жителів, перейшовши для зручності перших на російську мову. Та це і не дивно, враховуючи, що в його команді - аж занадто багато іноземців. Хіба вони так добре розуміють проблеми саме українських студентів, яких більшість? Не думаю... Попри це, виступ був чіткий, добре підготовлений, переконливий.

Інший кандидат вийшов на сцену і почав говорити українською. Спілкуючись зі студентами, прописавши програму надто ретельно, дещо затягнув з розповіддю. Це, можливо, завадило сприйняти програму цілісно, але всі були згодні з нею ще перед виборами - у соціальних мережах.

Наступний етап - дебати. І знову один говорить державною мовою, на що іноземне угруповання активно підстрибує на знак протесту, мовляв, не сприймають. Довелося перейти на російську. У дебатах, окрім стандартного і традиційного, було дещо цікаве. Коли блакитний раптово ска-

зав щось на кшталт «Я, як викладач Сумського...ой». Ну що ж, а годину тому стверджував, що викладати буде через кілька років. Заплутався? Обговорив себе?... Врешті-решт: яка різниця? До публічної брехні і пустопорожніх обіцянок крок зроблено... Ну то як вірити?...

На завершення - запитання з залу. Питали мало, бо часу - небагато. Два останніх запитання викликали бурю оплесків. Перше - від першокурсниці, яка відверто заявила про приналежність кандидата до Партії регіонів. Її хвилювало те, що він не є аполітичним і не зможе об'єктивно вирішувати проблеми студентів і захищати їх права. Також пролунало запитання, чи стане університет таким же заполітизованим, як ще один, сумський, в якому студреktorат контролює блакитні (до речі, на закінчення, з нею довго вели розмову люди з того самого ВНЗ...про що?). Кандидат не спростував інформацію про партійність, і чомусь розказав про важливість діалогу між адміністрацією та студентами.

Найважливіше, процес голосування, пройшов як звичайно: пасивні студенти кинули свої бланки до урн... Ще перед виборами випадкова дівчина заявила, що їй байдуже, а голосуватиме за «пацанчіка», бо хтось сказав, що він досвідчений і крутий. А вона навіть не намагалася перевірити інформацію. Наївність чи байдужість? Що керує людьми?

Порахувавши голоси, було оголошено про перемогу провального кандидата. Але хто переміг насправді? На університетському рівні - пасивність та фраза «мені так сказали». На глобальнішому - українська чума XXI століття. Але ліки є від усього. Нехай хлопчики пам'ятають, що суперклеї між кріслами та тушками колись розтане від розчинника, який нарешті знайдуть ті, хто не боїться змінювати власне життя.

Марія Дзвінка, Інформцентр МНК

які ще 2 роки тому ігнорували одна одну або, часом, конкурували, сходяться, щоб краще познайомитися і пошукати можливості працювати спільно на покращення політичного, економічного і соціального стану України. Якраз ці організації відіграють важливу роль в трансформації України на демократичну, політично вільну, економічно ефективну і соціально справедливую державу» - сказав Богдан Гаврилишин, почесний спікер Саміту.

Інформцентр МНК

Діяльність МНК. Коротко

Львів

18.11.2012

Найкращих студентів Львівщини нагородили Грамотами Львівської обласної ради за активну громадську діяльність, вагомий особистий внесок у реалізацію молодіжної політики та з нагоди Дня студента. До їх числа увійшла представниця Львівського осередку, голова Ради Честі МНК Соломія Фаріон.

23.11.2012

Відбулась інтелектуально-динамічна гра - брейн-ринг "Назад у минуле". Місцем проведення стала школа №2, яка очоче йде на співпрацю із сокальським осередком МНК. Участь у заході взяла молодь Сокаля, Поториці та Жвирки - переважно учні місцевих шкіл. Основною тематикою гри була історія рідного краю, України та діяльність видатних українців ХХ ст.

Миколаїв

21.08.2012

Миколаївські МНКівці разом із іншими патріотами стали на захист української мови у своєму рідному місті. Це сталося після того, як Миколаївська міська рада прийняла антиконституційну постанову про надання російській мові статусу регіональної.

Такий наступ на українську мову викликав обурення українців, який вилився у протестний пікет під стінами міськради. Після того, як за підтримки міліції представники «п'ятої колонії» зробили спробу зірвати захід, пікет переріс у бійку з міліцією, димовими шашками та затриманнями. Міліція затримала чотирьох активістів молодіжної патріотичної організації.

31.10.2012

Жителі Миколаївщини власними силами відстояли свій вибір - опозиційного кандидата по округу № 130 (центр - м. Баштанка) Ігоря Бриченка. До окружної виборчої комісії почали підтягуватися співробітники «Беркуту» і міліції для забезпечення фальсифікацій, які до цього часу вже відбувалися за схожим сценарієм у інших округах. Дізнавшись про це, активісти миколаївського осередку МНК вирушили до Баштанки на захист народного волевиявлення.

“У Первомайську було і так достатньо людей, які готові були захищати свій вибір і мали на меті не допустити фальсифікацій. Ми ж вирішили дати опір регіоналам у маленькому містечку”, - коментує очільник МНК в Миколаєві Володимир Божко. Зазначимо, що округ № 130 - єдиний з шістьох у Миколаївській області, де переміг кандидат від “Об’єднаної опозиції”.

Полтава

05.06.2012

На захист рідної мови відбулося віче, а пізніше активісти полтавських осередків МНК, ВО «Свобода» та інших патріотичних об'єднань провели пікет Полтавської ОДА в рамках Всеукраїнської акції на захист української мови. Учасники тримали банери з написами «Геть московських холуїв!», «Руки геть від української мови!», «Займайтеся ділом, а не «язиком».

01.07.2012

До 71-ї річниці Акту відновлення Української Держави та 105-ї річниці від Дня народження Романа Шухевича у Полтаві відбулась тематична фотовиставка. Вона була присвячена героїчній сторінці визвольної боротьби українського народу за незалежність. Організаторами заходу виступили місцеві осередки МНК та «Української справи».

«Приємно, що на Східній Україні, є люди, які займаються просвітницькою діяльністю у цьому питанні. Потрібно ламати заангажовані радянські стереотипи у підходах до нашої історії, і ця виставка є гарним прикладом у цій справі» - зазначив відвідувач виставки Володимир Ярошенко.

28.08 – 30.08.2012

Активісти Полтавського осередку МНК здійснили мандрівку до гори Пивиха на березі Кременчуцького водосховища. Гора розташована на території селища Градизьк і є найвищою точкою в Лівобережній Україні. Із 1960-х Пивиха охороняється законом і вважається історико-геологічним заповідником.

«...Всі дні нас обдував дуже сильний вологий вітер, який постійно відривав намет від землі, і без перебільшень просто валив з ніг. За три дні на горі, ми не зустріли жодної людини, саме тут по-справжньому можна залишитися наодинці з природою, відпочити психологічно, - від шаленого ритму життя. Незважаючи на погоду, ми все таки пірнули в високі хвилі Дніпра.

Втретє поспіль ми підняли на Пивисі наше організаційне знамено, як символ твердої віри і надії, що наша ідея житиме, а наші справи не будуть змарновані...», - говорить голова полтавського МНК Дмитро Жмайло.

Діяльність МНК. Коротко
<i>Полтава</i>
13.10.2012 У рамках кампанії вшанування 70-річчя з дня створення УПА відбулися презентації книг, присвячених визвольній боротьбі українського народу за свободу та незалежність - «Діяльність підпілля ОУН на Сході України», «ОУНівське підпілля Донеччини», а також книги «Українська Автокефальна Православна Церква під час Другої світової війни. Митрополит Феофіл Булдовський».
Сам захід відбувся в приміщенні пивниці «Сто Доріг», власник якої не вперше підтримує подібні ініціативи. Організаторами дійства виступили Полтавський осередок МНК та Східно-український дослідницький центр «Спадщина» (добро-вільне об'єднання істориків, що займаються вивченням українського національно-визвольного руху).
<i>Суми</i>
21.06.2012 Була організована широкомасштабна кампанія на захист молоді з табору «Коловрат», який щорічно проводить СОО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес». Це стало реакцією на безпрецедентний тиск органів державної влади на патріотичні громадські організації Сумщини. Напередодні група з представників міліції, прокуратури, санітарно-епідеміологічної служби та лісового господарства здійснила спробу зриву молодіжного патріотичного табору «Коловрат».
На захист молодих патріотів стали правозахисні організації, відомі громадські і політичні діячі, як в Україні, так і в діаспорі: народний депутат України Андрій Парубій, генеральний секретар Світового Конгресу Українців Стефан Романів, директор Бюро аналізу Політики Олег Медуніца, голова правління Центру Громадянських Свобод Олександра Матвійчук, Конференція Українських Державницьких Організацій Канади (КУДОК) та ін. Екс-голова СБУ Валентин Наливайченко так прокоментував цю ситуацію: «Я давно співпрацюю з МНК і добре знаю, що виховні заходи цієї організації мають позитивне значення для патріотичного виховання тисяч молодих українців. Тому нинішній режим боїться незалежної, активної та організованої патріотичної молоді, бо вона ніколи не підтримає антиукраїнські та корупційні дії теперішньої влади...».
02.07.2012 Пройшло пікетування Сумської обласної державної адміністрації на знак протесту проти нагнітання «мовного» питання в Україні. Молодь тримала плакати із закликами не провокувати мовний розкол у державі. Організатором пікетування виступив Молодий народний рух за підтримки МНК та ВО «Свобода».
07.07 – 09.07.2012 Відбувся сплав на байдарках, організований Молодіжним Націоналістичним Конгресом. Сплав розпочався у с. Миропілля і через три дні завершився у м. Суми. Серед учасників – переважно новачки, які отримали перший безцінний досвід сплавів.
20.09. – 23.09.2012 У лісах Сумщини Молодіжний Націоналістичний Конгрес провів екстримальну теренову гру для активної молоді «Ревін Яр-2012». Цей захід проходить у формі партизанської війни для молоді, що жадає цікавих пригод, незабутніх вражень, нових знайомств та опанування ряду цінних практичних навичок. Кількість учасників - 70 молодих патріотів.
<i>Тернопіль</i>
16.06.2012 Акція «Героям слава!» пройшла на Тернопільщині в селі Конюхи Козівського району. В рамках акції активісти тернопільського осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу упорядкували могилу хорунжого Українських Січових Стрілців Володимира Миколайовича Загульського та символічну могилу борцям за волю України. Метою акції є вшанування українських героїв, збереження історичної пам'яті та патріотичне виховання молоді.
23.06.2012 Напередодні відзначення Дня молоді в Тернополі відбулося нагородження активістів молодіжного руху області. Грамоти та подарунки юнакам і дівчатам вручали від імені голови облдержадміністрації та голови обласної ради. Звичайно ж відзнаки не оминули і членів ТОО «МНК» - голову обласного осередку Вовка Віталія та активістів МНК – Мисака Миколу та Зварич Вероніку. Чинovníки закликали лідерів молодіжного руху області до активної співпраці з обласною владою в напрямку реалізації молодіжних та соціальних проектів.

продовження, початок на стор. 1

Та повернімося до двох найважливіших заповідей. У них є один нюанс, на який не завжди звертають увагу. А дарма. Виявляючи в Одкровенні заповідь любови до ближнього - «Люби ближнього свого», Христос додає: «як самого себе». «Як самого себе!»! ...Євангеліє відкриває дивну, парадоксальну й водночас надзвичайно глибоку антропологічну концепцію. Пізнання своєї ідентичності, відкриття її духовного виміру, неповторно-сполучення в ній душевного й тілесного складників, є шляхом до осягнення унікальної цінності людєй довкола нас.

Любов до себе вимагає вміння захистити себе, свою гідність і свою свободу. Якщо ми любимо ближнього, ми повинні зупинити зло, що зазіхнуло на нашу власну гідність, і відвернути поневолення ним цього ближнього. Інакше, коли ми будемо пасивними, ми виявимося поплічниками зла.

Час від часу мені доводиться давати складні поради. Так років зо три тому двоє наших чудових парафіян, світлі особистості, талановиті митці, звернулися до мене з проханням підказати, чи вдаватися їм до судового захисту своїх майнових прав. В одному південному місті біля усадькової ними батьківської хати оселився син багатого чиновника з «донецьких». Він захопив частину їхньої земельної ділянки, а коли митці почали боронитися, пригрозив, що відбере все обійстя.

Як тут бути? Але йдеться тут не лише про захист власності й майнових прав. Коли опонента своєчасно не поставити на місце, безкарний мажор продовжить знущатися над безборонними. Та й власна деградація молодика не зустрине перешкод.

Я порадив молодим парафіянам неодмінно захищатися, сміливо звертатися до суду й пам'ятати, що вони боронять не лише себе, а й інших потенційних жертв злочинця. Не думаю, що я зробив помилку як пастир. Помилкою в подібному випадку була б втеча від боротьби за свої права, за справедливість. Причому треба пам'ятати, що, активно захищаючи справедливість, ми допомагаємо не лише жертвам, але й винуватцям насильства. Так-так, і самим злочинцям ми допомагаємо, коли прагнемо зупинити їх і добитися для них належного покарання. Ми рятуємо їх від влади гріха, від духовної загибелі, ми переконуємо їх в існуванні моральної сили, вищої, аніж спокусливі сили влади й багатства.

...Ціну за поступливість неодмінно доведеться платити, надто коли йдеться про поступки в принципових, істотних речах, що стосуються наших громадянських прав. Прикладом є розплата за потурання прихованій русифікації, що тривала протягом 1990-2000-х рр. Скасування закону 1989 р. «Про мови в Українській РСР» і початок офіційного запровадження російської мови як панівної в регіональному просторі стала наслідком не лише зміни політичної кон'юнктури, але й конформізму кожного з носіїв української мови. Новий скандальний закон 2012 р. «Про засади державної мовної політики» готувався кожним, хто дивився московські телеканали та їхніх доморощених наслідувачів, слухав російський шансон, заводив електронну адресу з закінченням «.ru», використовував російськомовне програмне забезпечення. Кожним, хто лінувався або боявся захищати свою національну гідність при зустрічі з приблудним хамом. Кожним із нас, хто квапився перейти на російську мову, почувши зверхне: «А по-человечески сказать нельзя?» І коли наші постмодерні письменники насичують текст ненормативною лексикою та суржиком, роблячи літературний терен жертвою своїх провінційних комплексів, то й вони виконують свою роль у мовній політиці зорієнтованих на Кремль чиновників.

... Деструкція традиції послаблює або й нищить свідомість людської ідентичності. Особливо коли йдеться про такий фундаментальний складник національного культурного коду, як мова. Не випадково більшість авторитарних режимів з імперськими амбіціями прагнули уніфікувати мовний простір на підвладній території. Знебарвлюючи його, долаючи багатоманітність мов і діалектів, диктатори трансформували суспільство, викорінюючи потенційне джерело опору – здорове відчуття національної ідентичності...

Почуття гідності людини невід'ємне від її особистості свободи. Ми потребуємо свободи для реалізації наших здібностей, нашого покликання в житті. Потребуємо свободи не лише для себе самих, але й для нашого ближнього. Бо обмеження прав ближнього неминуче обернеться прихованим утиском наших власних прав.

Закономірною оманю будь-якої диктатури є переконаність панівних верств у тому, що коштом обмеження прав підвладного їм населення розшириться сектор свободи для «обраної меншості», яка воліє позиціонувати себе як «еліти». Але звичай виходить навпаки. Ситуація реальної несвободи позначається на кожному. Диктатор стає заручником свого становища. Годі уявити, щоб Муаммар Каддафі або Олександр Лукашенко самі, без охорони, прийшли до крамниці чи театру. Та й розраховувати на те, що міністр із печерсь-

Євангельський вимір гідності людини

ких пагорбів сам-один приїде до «могилянки», також не доводиться. Варто замислитися: а чи може бути вільною людина, обмежена в русі, в контактах, у просторі?

Це справді парадоксальне явище, коли штучно зберігаючи релікти тоталітаризму у власних країнах, можновладці рвуться лікуватися, вчити дітей, відпочивати в середовищі, де вони позбавлені особливого статусу й змушені шанувати закони, рахуватися з іншими людьми. Як би ми це собі не пояснювали, не можна не помітити відчуття самими можновладцями психологічного дискомфорту від нездорової суспільної атмосфери, атмосфери взаємної відчуженості й браку пошани до людської гідності, що панує в нашому регіоні. Атмосфери, яка формується не лише олігархами, але й кожним із нас. Інтегральним складником цієї атмосфери є хамство.

Не завадило пригадати етимологію слова «хам». Що вчинив біблійний Хам? Узяв на кліпни свого сп'янілого батька, кличучи братів посміятися над його наготою (Бут. 9:22). Духовний спадкоємець невдячного Ноевого сина формує свою особистість на приниженні чужої гідності, безремонному втручанні в чуже життя. ...Надзвичайно прикметно, що, навчаючи людину шанувати власну гідність, християнська етика оцінює гординою як найбільший гріх, джерело всіх інших гріхів. Нездорова самооцінка, звеличення власної особистості шляхом приниження інших – підступні вороги людської гідності. Кожне слово, кожен жест зневаги до ближнього в той чи інший спосіб обертається проти нас самих.

...Ніщо так не принижує людину, не обмежує її внутрішню свободу, як неправдомовство. Недарма з такою однозначністю Христос пов'язує визволення людини з пізнанням правди: «Пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить» (Ін. 5:32).

Пізнання правди є лише прологом до творення духовно вільної особистості, здатної цінувати й боронити свою гідність. Євангельська антропологічна перспектива відкривається в служінні правді. Не певній суспільній доктрині, партії чи блоку, а власне правді. Ми часто воліємо ховатися від цього християнського імперативу за пілатовою іронією: «Що є правда?» (Ін. 18:38). І з невідоротною логікою Пілата ми тікаємо від імперативу правди все далі й далі шляхом компромісів, що непомітно переростають у зради. Кожна ж зрада руйнує моральні засади нашої особистості.

Євангельська порада для збереження власної гідності проста й однозначна: «Ваше ж слово хай буде: так-так, ні-ні. А що більше над це, то те від

лукавого» (Мт. 5:37). Сила, цілісність людської особистості виявляється саме в цьому: в адекватності слів і дій. Ми можемо сховати свою слабкість, свою провину перед ближнім та перед суспільством за шумовинням слів. Але годі сховатися перед Богом і перед відблиском Його світла в нашому серці, який ми називаємо совістю. ...Чітка визначеність і стійкість моральних засад описується євангельською притчею як надійна кам'яна підвалина в споруді людської особистості (Мт. 7:24-27). Жоден дощ, жоден буревій неспроможен буде похитнути цю споруду. Натомість легковажність, непослідовність, моральний релятивізм уподібнюються до піску, на якому не встоїть перед випробуваннями жодна споруда.

Ліберальна ідеологія виникла як реакція на панування тоталітарних систем зі властивим їм зосередженням влади в руках нечисленної панівної верстви, поневоленням людської особистості, безоглядним підпорядкуванням особистості системі. Але пригадаймо-но, що з цього виходило. Французька революція проголошує демократичні ідеї, обіцяє громадянину свободу, рівність і братерство. Обертається ж усе жорстоким якобінським терором, війною у Вандеї та масовими репресіями клиру й мирян. Комуністична партія, котра організувала найстрашніший в історії геноцид, обрала за свій девіз слова «Все в ім'я людини, все на благо людини». Христос навчав пізнавати фальшивих пророків «по їхніх плодах» (Мт. 7:16), застерігаючи: «Не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити» (Мт. 7:18).

...Серед євангельських ідей, покладених у фундамент нової європейської цивілізації, звернімо увагу на переконання в тому, що кожна людська особистість є унікальною й неповторною. З непокитною послідовністю Євангеліє протистойть політичним доктринам, які проголошують люди-

ну «коліщатком і гвинтиком» суспільного організму та зводять функції пересічної особистості в суспільстві до ролі статиста. Поширення християнства унеможливило панування античного ставлення до раба як «тварини, що вміє розмовляти». ...Ідея загальної рівності та спільної участі в управлінні державою виростає з суспільної доктрини християнства. Якою б релігійною риторикою не прикривалися деспотичні, авторитарні форми державного устрою, побудовані на владі меншості (чи то аристократії, чи однієї партії, чи олігархічних кланів), вони завжди протистоятимуть духові Євангелія.

Захист гідності й життя людини Церква поширює на все життя – від моменту зачаття до природної смерті. Тут і найпомітніший конфлікт із неолібералізмом, який воліє вивести з-під законодавчого захисту пренатальний період життя людини та її смерть. Чому всі християнські конфесії такі одностайні в осуді цих тенденцій? Поміркуймо: адже вбивство ненародженої людини не лише позбавляє невинну жертву спасительної опіки Церкви та життєвої перспективи. Воно непомітно втягає в тенета злочину і обох батьків, і лікарів, і суспільство, яке потурає злочині. ...За вимірами ж убивства ненароджених дітей наша країна насправді перевищує будь-яку європейську державу й посідає одне з перших місць у світі. При частій населення в 0,9 % від світового на Україну припадає 6,6 % абортів. Неофіційна статистика стверджує, що за роки незалежності в нас було вбито до 35 млн. ненароджених дітей.

Ставлення до людської гідності відображається і в суспільному статусі груп, позбавлених можливостей до праці та захисту власних прав. Пенсіонери, неповносправні, невеличково хворі даються нам за дзеркало для відображення реального стану суспільної психології. І хоча посткомуністичні режими брутально визискують пенсіонерів під час виборів, як насправді виглядає в нас ця наївна категорія? Жебраками, змушеними захищати номінально належні їм суспільні привілеї... Адже жебраками, цілком залежними від змінюваної позиції влади, значно легше маніпулювати, купуючи їхні голоси за кілограм гречки або збудовану коштом недодаєних їхнім онукам зарплат лавочку біля під'їзду!

Пощана до батьків, і, ширше, до традицій попередніх поколінь, є одним із наріжних каменів біблійної етики. Книга Мудрости Ісуса, сина Сирахового, деталізує цю максиму: «Хто шанує батька, той гріхів збувається. Хто звеличує матір свою, той немов скарби збирає... Усім твоїм серцем прославляй свого батька і не забувай про болі матері твоєї. Пам'ятай, що вони привели тебе на світ: чим заплатити за те, що для тебе вони вчинили?» (Сир. 3: 3-4; 7: 27-28).

...Євангеліє вчить шанувати життя, боронити його до останку. А в той же час воно вчить не боятися смерті. Відкриття небесної перспективи звільняє християнина від панічного страху перед фіналом земного життя настільки, наскільки воскреслий із мертвих Христос кличе його за таємничу фінальну лінію далі, вперед, до дому Отця.

Немає нормальної, здорової людини, яка б прагнула смерті. Та озброєна євангельською мудрістю особистість знає: є речі, страшніші за смерть. Зберегти гідність, не впасти, захиститися від гріха, принести до престолу Судді чисте сумління – ось що дозволяє захиститися від панічного страху перед фіналом життя. В таких кризових ситуаціях надзвичайно важливо відчувати поряд присутність Божого Сина, який воплотився, став одним із нас, людей, аби товаритишувати нам на життєвій дорозі. Він промовляє до нас у Євангелії, відкриває Свою присутність у церковних таїнствах, слухає нашу молитву й відповідає в нашому серці. Цього діалогу не варто уникати.

Євро-2012 відкрило перед нами зовсім несподівані плоди християнської традиції. Їх носії не лише є християнами. Вразливі сторони неолібералізму ускладнюють стосунки масової культури та християнської традиції. Однак гуманістична етика, завдяки якій сформувався цивілізаційний простір Європейського Союзу, залишилася християнською настільки, наскільки вона здатна шанувати гідність людини, створеної на образ і подобу Божу. Ця етика вчить нас посміхнутися при зустрічі, допомогти хворому, якому стало зле на вулиці, поступитися місцем старшій і слабшій людині. Гідність людини гармонійно сполучається в ній із громадянською відповідальністю й природною пошаною до чужої гідності, до поглядів і переконань іншої людини, до екологічного й архітектурного середовища.

...Комуś хотілося б вважати, що кожна дилема розв'язується простим вибором: праві чи ліві, атеїсти чи фундаменталісти, європейський вибір чи «руський мір». Поставлений перед цим вибором, християнин зобов'язаний за риторичними хитросплетіннями допускати суті проблеми й запитати себе: що ближче до Христового Євангелія – деспотизм і насильство над свободою особистості чи ж пошана до гідності кожної людини як Божого творіння, котре усадикувало образ і подобу Отця? І тільки спроектувавши проблему в духовний аспект, зважуватися на відповідальний вибір власної життєвої позиції...

Хорватські патріоти: Za dom spremni!*

Є народи, долі яких видаються різноч. схожими. Одним з прикладів цього твердження є народ український і народ хорватський. Навіть лінгвістично й етнічно українці та хорвати є чи не найспорідненішими націями, адже одне з племен хорватського етносу – білі хорвати, - що мешкали в Передкарпатті, взяли участь у творенні етносу українського. І далі доля обох народів склалася так, що й хорватам, й українцям довгі роки доводилося змагатися за незалежність та територіальну цілісність своєї держави.

На зламі століть

На початку 20 ст. більшість хорватських етнічних територій входили до складу Австро-Угорщини і ще частина – до Боснії, яка, однак, також була невдовзі анексована імперією Габсбургів. Перша Світова війна й крах європейських гегемонів давали шанс хорватам на здобуття самостійної держави. Але хорвати, як і українці, врешті-решт виявилися засліпленими ідеєю створення спільного з сусідами ефемерного геополітичного утворення. У випадку з хорватами воно було Королівством сербів, хорватів та словенців (КСХС), а у випадку з українцями – «робітничо-селянською республікою рад» – СРСР.

Усташи

Невдовзі стало зрозуміло, що в КСХС ніяким рівноправ'ям і не пахне. Після вбивства сербськими шовіністами лідера Радикальної хорватської партії Радича, хорватські патріоти відкинули ілюзії побудови автономної держави для хорватів у межах Королівства і почали шукати шляхи до незалежної держави. Після перевороту в 1929р. і перетворення КСХС на Королівство Югославія, хорватське націоналістичне підпілля утворило організацію «усташи» - повстанці нашою мовою. На чолі усташів стояв «поглавник» - провідник, якого звали Анте Павеліч.

Цікаво, що саме в 1929 році українці створили ОУН, яка за своїми принципами, методами боротьби була надзвичайно схожа на усташів. Показово, що найгучніші акції проти окупантів і ОУН, і усташі здійснили майже в один і той самий час – восени 1934 року, коли від рук хорватських і українських націоналістів впали король Югославії Олександр та міністр внутрішніх справ Перацький відповідно. Між усташами й українськими націоналістами налагодилися тісні контакти, існують відомості про спільну участь членів ОУН і усташів у вишкільних таборах на території Італії. В цих вишколах брав участь і комендант карпатської Січі, військовий референт Крайової Екзекутиви ОУН Західних Українських Земель Михайло Колодзінський.

А в 1941 році, коли хорвати проголосили Незалежну Державу Хорватія (НДХ), українське дипломатичне представництво на чолі з членом ОУН Василем Войтовичем чи не найпершим визнало її. В свою чергу усташі так само підтримали прагнення українців до незалежності і намагалися сприяти ініціативі ОУН по формуванню українського легіону в Хорватії. Окрім українців, усташі співпрацювали і з козаками. Так, український кубанський генерал Андрій Шкуро саме в Загребі за сприяння усташів налагодив контакти з ОУН і намагався підключити кубанців до участі в створенні українських військових частин для відправки на Східний фронт. Щоправда, на заваді стало німецьке командування, яке дало дозвіл на використання загонів українців та козаків лише проти червоних партизан Йосипа Броз Тіто.

Між тим, хорватське керівництво й надалі в різний спосіб допомагало українцям в складні часи війни. Так, хорватський маршал Славко Кватернік допоміг визволити українських бранців з угорського табору смерті Каштель Ковнер у Мукачевому на Закарпатті, серед яких був і легендарний боєць Карпатської Січі Михайло Петричко (про якого неодноразово писала наша газета – авт.).

Поразка Німеччини у Другій світовій призвела до падіння НДХ. Лідери усташів емігрували за кордон. Але емігрантські кола та подекуди підпілля у самій Хорватії не припинило боротьби. Після постанови з ініціативи бандерівського крила Організації Українських

Націоналістів Антибільшовицького Блоку Народів, одним з перших до АБН приєднався Хорватський національно визвольний рух. Хорватським націоналістам вдалося налагодити зв'язки з іншими антикомуністичними організаціями за межами своєї країни. Щоправда, до 80-х років в самій Хорватії не вдалося провести акцію, що похитнула б комуністичний режим.

Domovinski rat. Війна за незалежність 1991-1995 років.

Ситуація почала змінюватися в 80-х

роках після смерті Йосипа Броз Тіто, який, сам будучи хорватом, довгий час стримував сербсько-хорватські протиріччя, зробивши Хорватську Соціалістичну Республіку формально автономною. Але після появи на політичній арені Слободана Мілошевича відцентрові процеси в СФРЮ стали нестримними.

Після виборів в парламенти Хорватії та Словенії в 1990 році, перемогу отримали націонал-демократичні сили. В країні постійно виникали сутички між сербами та представниками інших народів. Апогеєм став матч між белградським «Партизаном» та загребським «Динамо» на стадіоні «Максмир» у столиці Хорватії. Він завершився грандіозною бійкою, коли сербські вболівальники, вигукуючи «Загреб – сербське місто!» кидали пляшки, стільці в хорватських ультрас і навіть застосовували ножі. В результаті бійка переросла в сутичку і між футболістами.

19 травня 1991 року в Хорватії відбувся плебісцит щодо питання незалежності держави. Як згодом і в Україні, в Хорватії відсоток тих, хто підтримував незалежність, був вражаючим – 91,7%, проти висловилися переважно представники сербської меншини.

25 червня 1991 парламент Хорватії – Сабор, в якому більшість мала Хорватська демократична партія на чолі з Франьо Туджманом, що за рік стане першим президентом країни, проголосив незалежність країни, а 8 вересня – прийняв рішення про остаточний розрив із Соціалістичною Федеративною Республікою Югославія. Від того часу почалися зіткнення хорватських збройних частин із підрозділами Югославської народної армії (ЮНА). Але ескалація конфлікту сталася наприкінці року. Так само, як в Україні Крим, в Хорватії був свій «регіон нестабільності» - прилегла до Боснії східна територія – Країна, населена переважно сербами. 19 грудня в місті Кнін було проголошено незалежну від Хорватії Республіку Сербська Країна, до складу якої окрім власне Країни увійшли Західна та Східна Славонія.

Не дивно, що офіційний Белград, який і так уже втратив контроль над значною територією колишньої СФРЮ, прийняв сторону сербських сепаратистів. Почалися активні воєнні дії – ЮНА, складена в основному з етнічних сербів, встановила контроль над однією третьою території Хорватії. Внаслідок бомбардувань дуже постраждали хорватські міста Осієк, Карловац, Задар, Вуковар. Весь світ обійшли кадри жакливо-го обстрілу «перлини Адриатики» – хорватського міста Дубровник, під час якого досить сильно постраждали культурні пам'ятки міста, зокрема – католицькі собори.

Треба зазначити, що хорвати на той час не мали свого регулярного війська. Армія почала формуватися на добровільній основі з простих громадян, а також військовослужбовців-хорватів, що в той чи інший час служили в ЮНА. Зброї своєї також не було – ополченці здобували її в різний спосіб – купували, забирали на складах у військових частинах, де базувалися підрозділи ЮНА. Хорватські солдати, що служили в югославській армії, й самі переходили на бік республіки зі зброєю в руках. Частину зброї, техніки та боєприпасів відбивали в боях у регулярних частин ЮНА. В розбудові хорватського війська велику роль відіграли місцеві молоді націоналісти, які на свої знамена взяли гасла часів НДХ, а на озброєння – ідеологію хорватського націоналізму, що його сповідували колись «усташі». Серед найбільш відомих був Доброслав Парага – лідер націоналістів, який брав участь у формуванні добровільних загонів для доброблага – армії. Ця молода хорватська генерація, до речі, так себе й називала – «нові усташі».

У березні 1992 року в Хорватію, вже офіційно визнану світовим співтовариством, було введено миротворчий контингент військ ООН в складі 14 тисяч вояків, що розмістилися в так званих «буферних зонах». На офіційний Белград тим часом було накладено жорсткі санкції. Дійшло до того, що національний команді Югославії з футболу заборонили брати участь у Чемпіонаті Європи, що проходив у Швеції. Перед цим хорватські футболісти, що грали за збірну СФРЮ, відмовилися виступати за неї. Невдовзі виступати за тенісну збірну Югославії відмовився легендарний хорватський тенісист Горан Іванішевич (для порівняння: після розпаду СРСР українські спортсмени ганебно тікали з України, аби отримати російське громадянство і грати на світових та європейських форумах).

Але під кінець 1993 року ситуація почала загострюватися. Сербська сторона не

виконувала своїх зобов'язань щодо припинення вогню. Почалися масові перестрілки між сторонами. Уряд Хорватії висловив недовіру силам ООН, які не сприяли розв'язанню конфлікту. Крім всього того, частина Країни, включаючи місто Вуковар, все ще контролювалася сербськими сепаратистами. Але в травні 1995 року хорватські військові провели блискавичну операцію Blesak – «блискавка» - зі звільнення окупованих сербами частин Країни. В серпні під час операції Олуја - «буря» - було остаточно ліквідовано Сербську Країну. Дата 5 серпня 1995 року вважається днем офіційного закінчення війни.

Наслідки війни в Хорватії самі по собі були жахливими – зруйновані міста і містечка Країни, втеча або примусове виселення майже 150 тисяч сербів, десятки тисяч убитих, неприхована ворожнеча хорватів до сербів і навпаки, надалі – вкрай напружені відносини між СРЮ і Хорватською Республікою. Відлуння війни давалися взнаки аж до 1998 року, коли нарешті було припинено сутички між сербами і хорватами, які зазвичай закінчувалися перестрілками і загибеллю людей. Тим не менш, хорватський народ отримав головне – свободу, отримав право бути вільним господарем на своїй землі.

Цікаво, що у війні в Хорватії є «український слід». Українці, що проживали на теренах країни, в більшості своїй підтримали самостійницькі прагнення хорватів.

За незалежність Хорватії (і це лише за офіційними відомостями) загинуло двоє добровольців з України – Альберт Боровий і Сергій Уліст. На боці хорватів деякий час билися члени УНА-УНСО, зокрема легендарний командир батальйону «Арго», що воював в Абхазії, Валерій Бобрович.

Анте Готовіна – Heroj ane zlocinac!

Наслідки війни для хорватської нації ще довго давалися і даються взнаки. Вступ до європейських і євроатлантичних структур, які задекларувало нове керівництво Хорватії, в якому превалюють ліберали та соціал-демократи, вимагав від країни видати до міжнародного військового суду в Гаазі командувачів хорватської армії часів 1995 року.

У всього Світу був на слуху арешт у 2005 році генерала Анте Готовіни, який на батьківщині вважається національним героєм. Абсолютна більшість хорватів була проти видачі Готовіни і розгорнула активну кампанію на підтримку генерала. Вся країна вкрилася плакатами, бігбордами, графіті, основним лейтмотивом були гасла «Heroj ne zlocinac!» - герой не може бути злочинцем!, «Mozemo li Gotovinom platiti dostojanstvo?» - чи можемо Готовіно платити за добробут?, «Gotovina ili EU?» - Готовіна чи ЄС? Музичні виконавці видали альбом під промовистою назвою «Ne damo te Ante!» – Не віддамо тебе, Анте!

Одностайна підтримка хорватського народу свого героя далася взнаки, і 16 листопада 2012 року Апеляційна палата Гаазького Міжнародного трибуналу виправдала Анте Готовіну. У Загребі звільненого генерала зустріла оваціями радісна сотисячна юрба.

Ця єдність хорватського народу, його відданість національним ідеалам та готовність боронити свою історію має повчити і нас, українців. Повчити не зраджувати національні інтереси в ім'я лояльності та сумнівних економічних переваг з боку світової спільноти, повчити захищати історію, національну пам'ять, яка закладає підвалини нашого подальшого буття. І хай би хто десь заявляв, що національна гідність – ніщо, порівняно з соціальною стабільністю, що бійців ОУН-УПА й Армії УНР не на часі вшановувати, що тему Голодомору не треба висвітлювати як геноцид української нації, - бо комусь це не сподобається...

Але запорука побудови успішної сучасної України криється не лише в умінні домовлятися зі Світом про черговий кредит від МВФ чи про дешевий газ, а в першу чергу в самоповазі українців та їх шануванню справи своїх предків, які здобували нам свободу.

* *гасло «усташів»: «За батьківщину – готові йти в бій!» (буквально – «за рідний дім – готові!»)*

Сергій Пархоменко

Діяльність МНК. Коротко

Тернопіль

30.06.2012

У Тернополі вже вшосте пройшли традиційні змагання «Кубок Шухевича». Організаторами турніру з пейтболу виступили ТОО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» та пейнтбольний клуб «Легіонер». Захід проходив за підтримки Валентина Наливайченка. У турнірі взяли участь 13 команд.

04.11.2012

Близько 250 патріотів Зборівщини з організації «Просвіта», Молодіжний Націоналістичний Конгрес та «Українська Справа» вшанували пам'ять вояка УПА Володимира Дяківа.

Відбулася вечірня служба в церкві Новомучеників українського народу. Молодь, співаючи патріотичних пісень, зі смолоскипами рушила до пам'ятного знака. На тому місці у лютому 1945 р., після важких тортур катів із НКВД, був страчений повстанець «Чуйний». Вечір продовжився у форматі народного віче, в якому взяли участь жителі Зборівщини.

09.11.2012

У селі Підберізці на Зборівщині близько п'ятдесяти хлопців та дівчат взяли участь у квесті «Стежками рідного села». Особливістю квесту став малий вік учасників. Учась взяли діти 8-13 років.

За легендою, учасників поділили на 10 розвідних груп, завдання яких поглядало у наданні допомоги повстанцям, що переховувалися в місцевій школі. Групи повинні були передати їм продовольчі запаси та лист від голокомандувача УПА. Не зважаючи на молодий вік, учасники подолали багато перепон заради досягнення мети. «Ми бігли в дощ, долаючи перешкоди, переправлялися через річку, змагалися в стрілянині та брейн-рингу», - ділиться враженнями учасниця Уляна Рарок, 8 років.

Після закінчення квесту, Молодіжний Націоналістичний Конгрес нагородив учасників грамотами, а переможців - цінними призами.

25.11 - 27.11.2012

У Тернополі пройшла «Школа українського лідера». Вишкільний курс, організувала громадська організація «МНК». Учасниками школи стали 25 юнаків та дівчат віком від 16 до 20 років з Тернопільщини, Миколаєва та Закарпаття.

Учасники «Школи українського лідера» мали змогу прослухати лекції та бесіди, орієнтовані на світоглядні аспекти молодіжного руху, ідеологію націоналізму та християнську мораль. Практична частина вишколу була присвячена методам та засобам ефективної роботи громадських об'єднань в сучасних умовах. Учасники вчилися співпрацювати з держустановами, засобами масової комунікації, координувати діяльність організації на різних рівнях, здобували навички організації та проведення акцій та інших масових заходів, вдосконалювали свої лідерські здібності.

Харків

15.09.2012

На Харківщині відбувся етнічно-мистецький фестиваль «Печенізьке поле». Цьогоріч активісти харківського осередку МНК зайнялися поширенням націоналістичних ідей серед аудиторії фестивалю – розповсюдили близько 500 примірників газети «ТЕРЕН» - офіційного друкованого видання організації.

16.09.2012

Активісти харківського осередку МНК долучилися до всеукраїнської акції «Вшанування пам'яті Георгія Гонгадзе - 2012». Небайдужі харків'яни вийшли на вулицю висловити своє обурення тими репресіями, які зараз відбуваються проти вільних ЗМІ. Було згадано імена тих, хто загинув за нез'ясованих обставин під час виконання своєї повсякденної роботи. Як повідомлялося організаторами акції, за період від незалежності України і до тепер загинуло 64 журналістів, зокрема, 2 з них - за останній рік.

«Акція була проведена з метою донести до суспільства, що всі ми відповідальні за ситуацію, яка відбувається навколо нас. Кожен з нас повинен щось зробити, аби завтра не закрили чергову газету або телеканал, який критикує владу; щоб завтра не вбили чергового журналіста. Інакше, в недалекому майбутньому запаленням свічок ми будемо вшановувати пам'ять не загиблих журналістів, а цілого суспільства і правди, якої вже не можна буде почути ніде», - поділився учасник акції Олександр Омельченко.

Чернівці

05.06.2012

Кілька десятків молодих людей протестували проти «мовного» законопректу. В акції взяли участь студенти-активісти, члени МНК та представники об'єднаної опозиції.

Марш «Волю Павліченкам!». Це було щось!..

25 листопада у Києві пройшла акція на підтримку Павліченків – батька і сина, яких звинуватили у вбивстві судді Шевченківського райсуду м. Києва. Підставою для звинувачень стали їх коментарі в Інтернеті та факт скарг родини на дії судді. Наша «правоохоронна» швидко і зручно зробила Павліченків винними попри суперечливу експертизу відбитків пальців та процедуру їх отримання, невпізнання свідками у підсудних нападників, неавку в суд основного свідка і т.п. Таке свавілля судової системи, яка дискредитована корупційністю та непрофесійністю, радикально обурило не тільки київську молодь, а точніше – футбольних фанатів (до яких належав молодший Павліченко), а і їх колег по усій Україні та за кордоном.

Ось як цю подію описує відомий блогер Олена Білозерська:

«Сьогоднішнім маршем на підтримку родини Павліченків я просто вражена...

По-перше, його масовість. Людей було, думаю, мінімум тисяч п'ять. Коли колона рушила, то, схоже, зайняла собою весь бульвар Шевченка від Шевченка до Щорса. Принаймні, побачити (вже не кажу сфотографувати) одразу всю колону мені не вдалося жодного разу. Вони пройшли через весь центр міста до Лук'янівського СІЗО, де сидять зараз Павліченки в очікуванні апеляції.

По-друге, мене вразили самі футболісти вболівальники, яких, зрозуміло, на акції було відсотків 90. Так от, сьогодні – бачили б ви ті обличчя. Жодного п'яного. Практично всі – з відкритими обличчями. Вигляд – зосереджений і занепокоєний. Переважна більшість – молодь студентського віку.

Як вони чітко йшли! Як скандували – “Свободу чесним! Свободу Павліченкам!”, “Сьогодні Павліченки, завтра ти!”, “Разом і до кінця!” (вперше почула цю кричалку українською, молодці), “Слава Україні – героям слава!”. І жодних прапорів, крім двох чи трьох – два, здається, державних, один червоно-чорний. Навіть плакатів майже не було, крім кількох банерів з єдиною вимогою – волю Павліченкам.

Менти були майже непомітними. Ще у парку Шевченка слово узяв друг старшого Павліченка, юрист і колишній міліціонер, який у цій справі від початку. Він розповів, що на Дмитра Павліченка у СІЗО був замах, його спробували вбити. А ще – Дмитро побачив у своїх тюремних документах червону позначку, яка, як йому пояснили, означає те, що він нібито схильний до суїциду. Оскільки це неправда, звісно, самі Павліченки і їхні друзі злякалися, що Дмитра можуть убити, оформивши його смерть як самогубство.

А ось перелік міст, де відбулися акції на підтримку батька і сина (взято з сайту www.theyarenokillers.com): Армянськ, Афіні (Греція), Біла Церква, Білосток (Польща),

Бобруйськ (Білорусь), Борисов (Білорусь), Братислава (Словаччина), Брест (Білорусь), Брно (Чехія), Бровари, Відень (Австрія), Вільнюс (Литва), Вінниця, Воронеж (Росія), Гомель (Білорусь), Дніпропетровськ, Донецьк, Івано-Франківськ, Жижков (Чехія), Жодіно (Білорусь), Запоріжжя, Заріччя, Казань (Росія), Каунас (Литва), Київ, Кишинів (Молдова), Кіровоград, Кладно (Чехія), Кошице (Словаччина), Кралоуве (Чехія), Краматорськ, Красний Луч, Краснодар (Росія), Краснодон, Кременчук, Кривий Ріг, Лімасол (Кіпр), Луганськ, Луцьк, Львів, Маріуполь, Миколаїв, Михайлівці (Словаччина), Мінськ (Білорусь), Могильов (Білорусь), Молодечно (Білорусь), Молодіжне, Москва (Росія), Мост (Чехія), Нижній Новгород (Росія), Нова Каховка, Новополоцьк (Білорусь), Новосибірськ (Росія), Одеса, Олександрія, Орськ (Росія), Охтирка, Плоешті (Румунія), Полтава, Порту

таксиста посадили, скажімо, за таким самим звинуваченням – у вбивстві судді – хіба влаштували б його колеги такий масовий автопробіг на його підтримку? Чи прийшли б вони бодай пішки, якщо бояться ДАІ? А вболівальники з'їхались з усіх міст, включно із закордонними.

Було б, здавалося, більш доречним, якби посадили якогось молодого революціонера, все одно, лівого чи правого, і його побратими та симпатки поглядів, які він сповідує, вийшли на масову акцію. Але навіть цього я в наші часи уявити собі не можу. Бо як тільки починається політика – людей як перемикає. Вони підсвідомо відчують, що якийсь розумник хоче їх безкоштовно або за копійки використати, аби дорватися до влади і там трошки грошенят покрасти. І сидять вдома.

Навіть неоплачені учасники політичних акцій, які самі по собі зараз рідкісне явище – вони ж майже ніколи не приїждять за свій

рахунок. Політсила не платить їм за участь в акції, але транспорт організовує. Мені завжди здавалося, що це справедливо і правильно – бо чи багато у нас людей, які запросто можуть відкусити від родинного бюджету гроші на квиток через всю Україну і назад?

А тут – ну, не знаю, я, як ці вболівальники організувалися, але схоже, що приїхали за свої. Мабуть, не без того, що десь склали списки тих, хто дуже хоче поїхати, але з матеріальних причин не може, і скинулись між собою їм на квитки. Чи просто не брали з них за місце у спільному автобусі. Але ж в цілому – приїхали усі за свої.

І дуже сумно мені, що коли йдеться про двох звичайних людей, хай навіть і невинних, можлива така масова підтримка – лише тому, що молодий хлопець, з яким пізніше сталася біда, цікавився футболом. Чи був би він гіршим, якби не цікавився? І скільки по всій Україні таких невинних хлопців? І вся наша держава – вона ж теж невинна, а з нею що роблять? Але не виходять люди.

Мені здається, я знаю, чому. Бо одного разу раніше народ пішов попереду політиків і здобув для них владу, доклавши задля цього чималих зусиль – щоб політики потім відстоювали його інтереси. Але вони, отримавши цю владу, почали красти і гризтися між собою.

А народ же все бачить, тому що очей у нього багато – мільйони. І все чує, бо й вух у нього мільйони. І пробує зараз народ інший варіант дій: а йдять-но тепер ви, політики, і здобуйте владу для мене. І випхав поперед себе політиків – проголосував за них. А сам не вийшов – сидить біля телевізору із запасами попкорну і готується рахувати тушок. У кого не буде тушок – за тим народ і піде. Зовсім не буде чесних політиків – прийдуть терористи, а народ біля телевізорів з попкорном буде їм співчувати...»

Олена Білозерська

(с) Олена Білозерська
www.poryad.com

(Португалія), Прага (Чехія), Рівне, Ростов-на-Дону (Росія), Рязань (Росія), Санкт-Петербург (Росія), Севастополь, Сількеборг (Данія), Сімферополь, Солігорськ (Білорусь), Софія (Болгарія), Стара Загора (Болгарія), Стрий, Суми, Тбілісі (Грузія), Тернопіль, Тирасполь (Молдова), Тренчин (Словаччина), Ужгород, Уфа (Росія), Фастів, Харків, Херсон, Хімкі (Росія), Хмельницький, Хомутов (Чехія), Челябінськ (Росія), Чернівці, Чернігів, Черкаси, Ялта, Ярославль (Росія) та ін.

Перелік вражає, правда?

А ще більше мене вразило – знаєте, що? Те, що не тому вони зібралися, що Павліченки – невинні. Невинних засуджених в Україні – ой-ой скільки. А тому, що молодший Павліченко належав до фанатського руху. Оце така у них солідарність, яка виходить за межі не тільки футбольних клубів, але й держав. Більше ні в якій групі людей я такої солідарності не бачила.

Всі знають, як миттєво злітаються таксиста, якщо на одного з них напали. І зрозуміло, чому: у них професія підвищеного ризику, без такого взаємного захисту вони просто не зможуть безпечно працювати. Але якщо йдеться не про грабіжника чи п'яного пасажера, який відмовляється платити за проїзд, а от якби

Юрій Поканевич (Київ, Україна)
Андрій Левус (Київ, Україна)
Олександр Солонтей (Київ, Україна)
Владислав Кириченко (Київ, Україна)
Володимир Науменко (Київ, Україна)
Анатолій Семенюк (Київ, Україна)
Олег Спабоспицький (Київ, Україна)
Юрій Бублик (с. Ковалівка, Полтавська обл., Україна)
Євген Хайлов (Полтава, Україна)

Свій до свого по своє!

Нація, яка не капітулює
ред. Я. Ілляш, В. Рог

Книга висвітлює історію національно-визвольного руху Ірландії з середини XIX століття по сьогоднішній день. Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядні і ментальні особливості ірландців. Збірка статей дає можливість зрозуміти і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної держави Європи.

У книзі вміщено статті діячів українського націоналістичного руху, які представляють собою Українську Військову Організацію, Закордонні Частини Організації Українських Націоналістів, Спілку Української Молоді «Сумщина» та Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

«Полум'яний вихор»
В. Кархут

Повість «Полум'яний вихор» - експресіоністська розповідь про національну проблематику та міжнародні стосунки на Волині в середині 30-х років XX століття.

«Жовтий Князь»
В. Барка

Роман про трагедію українського народу - Голодомор 1932-1933 років. Вилучений зі шкільної програми з української літератури 11-го класу, відповідно до розпорядження Міністра освіти Д. Табачника у лютому 2011 року. Натомість у новій програмі з'явився розділ "Українська російськомовна поезія".

ОУН (бандерівці):
фрагменти діяльності та боротьби
В. Липовецький

новим поколінням вірцем віри та посвяти.

Книга-поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua, або за тел.: +380968523077 та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

Цей номер “ТЕРЕН-УКРАЇНА”
вийшов за фінансової
підтримки Держмолодьспорту
України

Ти можеш знайти нас:

Донецька обл. – 095-182-94-17 (Василь) donetsk@mnk.org.ua
Житомирська обл. – 098-713-02-31 (Павло) zhytomyr@mnk.org.ua
Закарпатська обл. – 095-486-71-69 (Михайло) zakarpattya@mnk.org.ua
Ів.-Франківськ – 097-897-02-05 (Андрій) frankivsk@mnk.org.ua
Кіровоградська обл. – 066-710-88-22 (Валерій) mnk@mnk.org.ua
Крим – 050-397-17-37 (Володимир) krym@mnk.org.ua
Луганська обл. – 099-721-40-55 (Дмитро) lugansk@mnk.org.ua
Львівська обл. – 093-668-32-52 (Назар) lviv@mnk.org.ua
Миколаївська обл. – 066-155-04-10 (Володимир) mykolaiv@mnk.org.ua
Одеська обл. – 096-326-15-36 (Дмитро) odesa@mnk.org.ua
Полтавська обл. – 095-828-18-37 (Дмитро) poltava@mnk.org.ua
Рівненська обл. – 063-820-79-94 (Юрій) ostrig@mnk.org.ua
Сумська обл. – 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua
Тернопільська обл. – 098-644-33-51 (Іван) ternopil@mnk.org.ua
Харківська обл. – 066-340-26-92 (Олександр) kharkiv@mnk.org.ua
Чернівецька обл. – 097-363-72-35 (Ігор) chernivtsi@mnk.org.ua

Київ - (Іван), 096-188-37-93, kyiv@mnk.org.ua
Ти можеш завітати до нас на збори щопонеділка о 19:00 за адресою вул.Ярославів Вал, 9 (ст. метро «Золоті Ворота»).

«ТЕРЕН УКРАЇНА»

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Сергій Кузан
Редакція: Діана Сергієнко, Олексій Довбиш, Людмила Редько, Ярослав Ілляш, Маргарита Долгая, Іван Кішка, Рада Назаренко

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов'язкове.

Друк: ТОВ «УВС»
м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9, к. 5
Наклад - 10000
Замовлення №

Адреса редакції: 01030, м. Київ
вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,
тел. (044) 234-70-20

mnk.org.ua
e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua
FB: [fb.com/mnk.org.ua](https://www.facebook.com/mnk.org.ua)
VK: vk.com/mnk_org_ua
Twitter: [@mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua), [#mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua)

Засновник: ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно